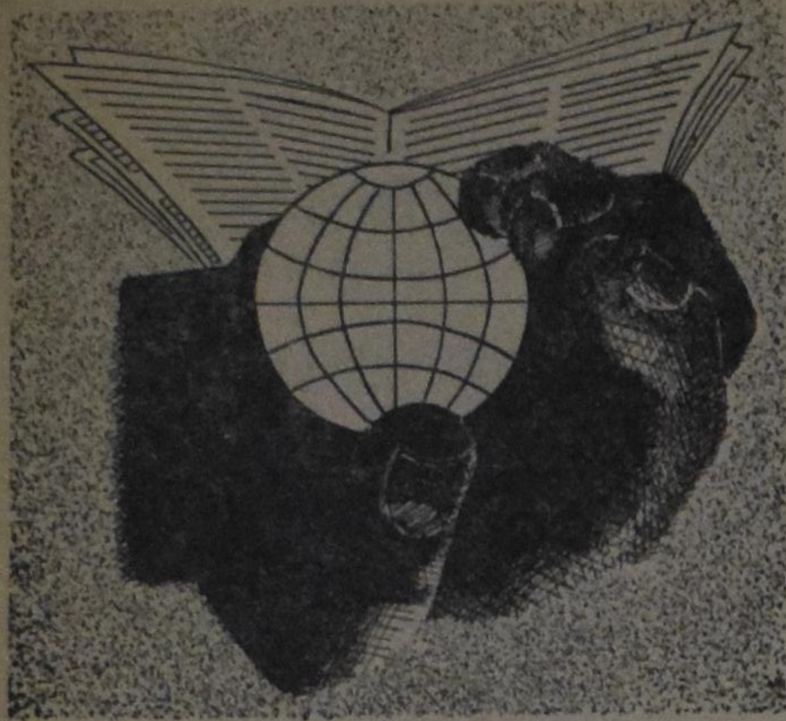
Rev. J.W. Van Weelden
James Wallam

Jan.
Rev. J. W. Van Weelden
17 Tweedsmuir Ave. E.
Chatham, Ont.

FEBRUARY 28, 1969 — No. 894 — 24th YEAR OF PUBLICATION

CALVINIST-CONTACT

CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. • Authorized as Second Class Mail, P.O. Department Ottawa, Ont., and for payment in cash. Postage paid at Hamilton.

STAND UP AND BE COUNTED

In defense of an Educational Creed for all Christian Schools

Dr. R. Kooistra

REQUESTED ADVICE

During the month of January I received three letters asking for advice in behalf of the schools of District eleven of the **National Union of Christian Schools.** Realizing that I am on the late side, I will still try to advice district eleven, be it at the eleventh hour.

The case is that this district asked the firm of Gunderson Public Relations in Calgary to prepare proposals in the area of public relations for the district and its schools. This has been done. The report, dated November 2nd, 1968, deals with a variety of subjects as "the Role of the Christian School" "Objectives of Public Relations for Christian Schools", "As Others See Us" and questions as "Does Government Care?".

The Gunderson report is well organized and looks attractive. It may contain much new information, yet it helps when others tell you things you were aware of yourself, being perhaps a bit reluctant to admit this.

In its concern with Public Relations the report deals with what we call today the image. What is the image of our schools in the community and what are we doing for the improvement of this image? Concern about image is not necessarily a bad thing. Man being created in the image of God, surely has the task to work hard to maintain this image. In Christ man is restored to being the image of God once again and it surely is his task now to improve this image and thus his image to be successful as His image.

Moreover in our days of mass communication we simply neglect our task if we would act as if the "image" of our schools was of importance to us.

The image does not have to be a hypocritical one — it should be as true as possible and therefore also as attractive as possible and as justifiable. You cannot advertise an eight-room school with a picture of an educational palace of some eighty rooms. If your picture does not correspond with reality, your image is incorrect and does not promote the cause. But, on the other hand, if you receive a publication dealing with Christian schools which excels in spelling mistakes and is presented in a cover which is only atrocious and simply ugly, then this piece of information is also incorrect and rendering disservice to the cause for which it was written and printed.

In their study Gunderson and his associates assure the Board of District 11 that "there is no doubt that the foundation is secure, but the superstructure leaves much to be desired."

The image belongs to the superstructure, I assume. The report says that in Public relations you try to motivate, to inform and to involve. In order to do this you must identify your efforts, your cause and its objectives and then try to communicate these as effectively as possible to as many people as you wish to reach. It is as simple as that. Yet to do this job well is certainly not easy.

I am particularly happy with the emphasis which the report repeatedly places on our task to identify ourselves as Christian schools. I think that the Christian schools in this respect can learn a lot from e.g. the Christian Labour Association of Canada.

In the **Recommendations** for provincial level the firm advices: DEVELOP A CORPORATE SYMBOL (LOGO) FOR USE BY ALL SOCIETIES.

In this manner the need for an educational creed is pleaded by an **outside** agency.

This motivated three of my friends to ask me: weren't you at one time involved in the development of such an educational creed? and couldn't you write a bit about this in Calvinist-Contact?

* * *

REASONS FOR SUCH A CORPORATE SYMBOL

I am in favour of an educational creed. Otherwise I would not have worked for years on the one of the A.A.C.S. and the one of the Ontario Alliance of Chr. Schools. Together with Dr. P. G. Schrotenboer I spent many hours with both committees. Now, it is quite well possible that educational creeds can be improved. What we have now, may not be the final word. However, all improvement must begin, I feel, with an understanding in appreciation of the existing educational creeds.

Why am I in favour of such an identifying symbol as the creed?

I am in favour, because of the specific way in which we are organized for our Christian schools. We are organized as Christians, not as a church or a combination of churches. We form an association (better than society) of Christians for a specific purpose, a purpose of Christian educational action. What holds here has been formulated very clearly by Dr. P. G. Schrotenboer in his last revision of his "Fundamentals for Christian Action", of which I quote:

4. The Christian action of the people of God in non-church areas should be **communal** and **non-ecclesiastical.** Neither an extension of the church institution nor a mere individual Christian response in society meets the demand of communal Christian action.

5. The Church institution oversteps its bounds when it:

   a) establishes its own common schools (Roman Catholic, Lutheran, Anglican);

   b) erects church committees for political, social and economic activities (National and World Councils);

   c) requests that church creeds be normative in Christian schools (Calvinists);

   d) denies the right of educational associations, e.g., to draft a creed.

* * *

Why am I in favour of an educational creed?

I am in favour because it tells friend and foe in an one page statement what the Christian school is all about. Only a few weeks ago an official of the Ontario Government asked me for some very pertinent information regarding our Christian schools. He only understood that our schools were not church schools when I quoted the educational creed. Since then we have developed with him — and hopefully through him with other officials — a meaningful relationship.

* * *

Why am I in favour of an educational creed?

I am in favour, for if I were a member of an educational committee or of a school board and if I would have to interview a teacher with only the three forms of unity in my hand, I would — after the examination — perhaps be able to tell whether the man — or woman — knows what the church confesses, but not whether this teacher has any idea of a Christian curriculum and a Christian understanding of the pupils. Happily, our church creeds don't speak about school matters. This does not mean that the confession of the church is irrelevant to being a teacher in the school or a member in the school board. Nobody will deny this as long as the church as institute means something in our lives.

* * *

Why am I in favour of an educational creed?

I am in favour, not only for our public relations, the connection with the outside world, but also because it will, if used well, intensify the efforts to reach for the ideal in Christian education. If I have to explain to others what a Christian marriage is or should be, this may well help me, personally, to function better as a Christian husband in my own marriage. To identify your Christian school and education by means of a communally accepted statement or a corporate symbol will set for all involved the aim of practicing what we preach.

* * *

HOW DO WE INCORPORATE THS EDUCATIONAL CREED IN OUD CONSTITUTION?

Most constitutions have a basic article and an article of purpose. Suppose your basic article reads:

> The basis of the school society is the infallible Word of God as interpreted by the Belgic Confession, Heidelberg Catechism, Canons of Dordt, the Westminster Confession and Catechisms; and

suppose your purpose article reads:

> The purpose of the society is the establishment and maintenance of a school for Christian education in accordance with the preceding article of this constitution —

then you can propose **either** to amend the existing constitution with the basis article and the educational creed as will be published at the tail end of this article, or you must — if there is an article somewhere in the constitution which stipulates that these articles may not be changed — decide to disband the organization with a view of organizing immediately afterwards a similar association with changed articles on basis and purpose.

It may even be possible that lawyers could find some other way to incorporate the educational creed in the bylaws.

DO WE NOW HAVE TO APPOINT ANY TEACHER WHO SAYS THAT HE OR SHE AGREES WITH THE EDUCATIONAL CREED?

To this objection I answer simply with a counter question: since when was appointment an automatic computerized matter? Any school board can still decide at any time that teachers are to be confessing members of this or that church or of such churches — though I would personally regret such narrowing rules. You see, not all rules have to be in the constitution. Much leaway and liberty is left to any school board or school association.

* * *

Finally, the question remains: which creed? I strongly recommend the one of the Ontario Alliance of Christian Schools, which I insert here:

BASIS ARTICLE

The Supreme Standard of the Christian School Society for elementary and/or secondary education shall be the Scriptures of the Old and New Testaments which we believe to be the Word of God, as they are thus confessed, e.g. in Articles 3-7 of the Belgic Confession.

EDUCATIONAL CREED

Believing that the Lord God, by graciously giving us the Scriptures, has revealed to His people ordering principles intensely relevant to education, and mandates man to bring the Whole Word of God to bear in all its power upon education, we confess:

1. LIFE. That human life in its entirety is religion, for God created men to serve Him everywhere, and requires us to educate our children for this purpose.

2. BIBLE. That the Bible as the written Word of God is the Truth by which the Holy Spirit enlightens our understanding of God, ourselves and the world and the infallible authority by which He directs and governs all our activities, including the education of our children.

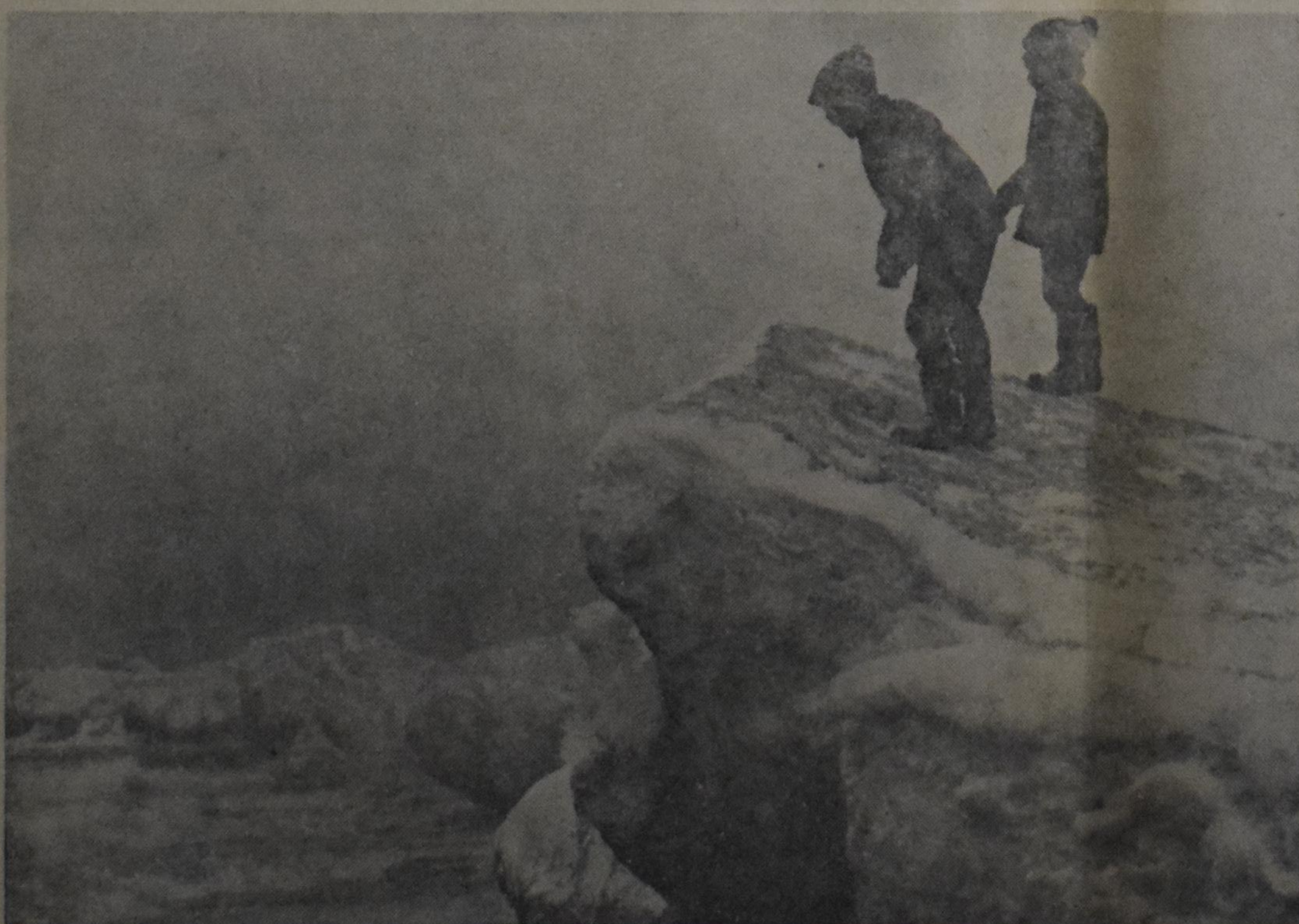
3. CREATION. That since the world, in its origin, gracious preservation and ultimate restoration, is the work of the Triune God, and the glorification of His Name its purpose, we can understand the world rightly only in its relation to Him.

4. MAN. That man was created in the image of God to enjoy covenantal fellowship with his Creator and to reflect in his person and works the excellencies of his Maker, and was instructed to exercise dominion over the world in strict and loving obedience to God and to interpret all reality in accordance with His design and law.

5. SIN. That sin is disobedience of God's law and that man, by sinning, forsook his office and task, estranged himself from God and his neighbour, and brought God's curse upon the creation. As a result, man has become corrupt in heart and blind to the true meaning of life and represses and misuses the knowledge of God which confronts him in creation and Scripture.

6. CHRIST. That Jesus Christ, our living Lord, of Whom the

(Continued on page 2)

LOOKING FOR SPRING?
Two young boys, muffled in parkas against the chill wind of the lake, climb on icebound rocks along the shore of Lake Ontario at Kew Beach.

STAND UP AND BE COUNTED

(Continued from page 1)

Scriptures testify, has reconciled the world to God and redeems our life in its entirety. Through His Spirit He renews our heart to love God and our neighbour, and redirects our understanding to know rightly God, ourselves and the world.

7. THE KINGDOM OF GOD. That the rule of Jesus Christ over all things establishes the kingdom of God and makes education possible and meaningful. In obedience to Christ, we reject every attempt to withdraw any area of life from the divine commandment to love the Lord with all our heart and mind.
8. PURPOSE OF EDUCATION. That the purpose of Christian education is to direct and guide the child to commit his heart to Christ the Truth, to attain to understanding, wisdom and righteousness, and to perform his competent and responsible service of the Lord in church, state and society.
9. PARENTS. That God has given parents the responsibility to nurture and educate their children. Therefore Christians should establish and maintain Christian schools.
10. THE CHILD. That the child, entrusted by God to parents, needs ordering, correction and instruction. Children of the Christian home share in the gospel, and are entitled to Christian education.
11. THE TEACHER. That the teacher, as servant of God, exercises authority in the performance of his office in educating the child in the school.
12. THE CHRISTIAN SCHOOL. That the school, established and controlled by an association of Christian believers in accordance with legitimate standards and provisions, possesses the freedom to function in education in total and voluntary submission to Christ the King.

* * *

So let us stand up to be counted.

Church Announcements

CHR. REF. CHURCH

Called

as Home Missionary to Fredericton, N.B., Rev. A. VandenEnde of Welland Junction, Ont.

to Haney, B.C., Rev. P. Sluys of Rocky Mountain House, Alta.

to Rehoboth, Bellflower, Cal., Rev. W. Masselink of Noordeloos, Mich.

Declined

to Austinville, Iowa, Rev. W. Masselink of Noordeloos, Mich.

REFORMED CHURCH

Accepted

to Vancouver, B.C., Rev. J. J. Opmeer of Toronto, Ont.

Declined

for Stoney Creek, Ont., Rev. S. Van der Schaaf of Brockville, Ont.

—

Rev. H. Van Essen of Wainfleet, Ont., is planning to take up post graduate studies at the University of Edinburgh, Scotland, in order to get a doctors degree in theology. Wainfleet will become a vacant church.

—

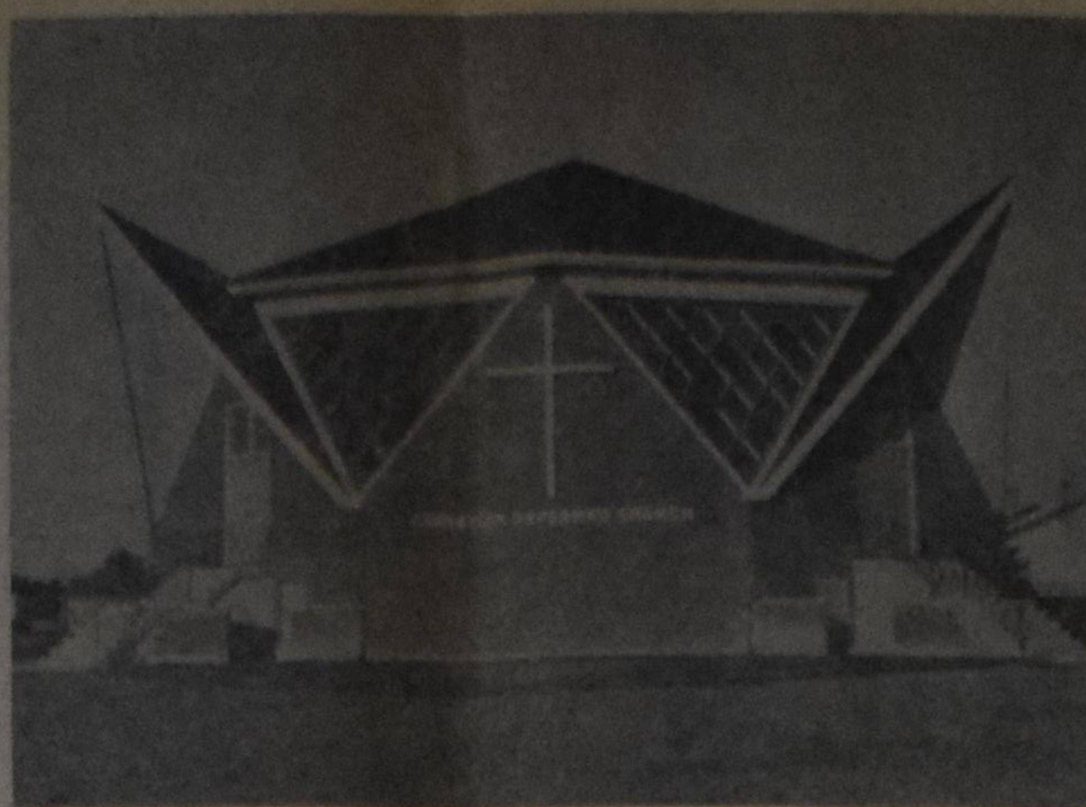
Rev. W. Kroon, formerly of Edmonton, Alta., will be eligible for a call from the Reformed churches in Canada.

Rev. Kroon left for the Netherlands a few years ago to take up further studies at the University of Utrecht.

DATUM CENTRALE

February 28	Mt. Hamilton Chr. Ref. Church, 8 p.m. Film evening "World Apart", Hamilton, Ont.
February 28	Williamsburg Chr. Ref. Church, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 3	Kingston Chr. Ref. Church, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 4	Newmarket Chr. Ref. Church, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 5	Second Chr. Ref. Church, Toronto, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 5, 6	Convention Evangelical Fellowship of Canada in Knox Presbyterian Church, 630 Spadina Ave., Toronto. Registration $2.00. Speakers a.o. Hon. Robert N. Thompson, M.P., Dr. Joel Nederhood. Panelist a.o. Gerald Vandezande. Address for registration: Box 878, Terminal "A", Toronto 1.
March 6	Holland Marsh Chr. Reformed Church, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 7	Orangeville Chr. Ref. Church, Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 15 - April 27	Rembrandt Tentoonstelling, Art Gallery, Toronto, 17 Dundas St. W.
March 17	Montreal Chr. Ref. Church. Indonesian Program. Canadian Home Bible League.
March 18	Ottawa Calvary Chr. Ref. Church. Indonesian Program, Canadian Home Bible League.
March 19	Ottawa Calvin Chr. Ref. Church. Indonesian Program, Canadian Home Bible League.
March 20	Cornwall Chr. Ref. Church. Indonesian Program, Canadian Home Bible League.
March 27	Hot Show and Sale, sponsored by the Women's Guild of HDCHS, in the Christian High School in Hamilton, Ont. Proceeds for Chr. High School.
March 29	Toronto: Annual Meeting SALEM. Speaker Dr. Helen J. Rogers.
April 11	Netherlands Night (Rembrandt Tentoonstelling), Art Gallery, Toronto, 317 Dundas St. W.
April 26	Toronto:: National Convention of the CLAC. Speakers: Rev. Leslie K. Tarr and Dr. Arnold De Graaff.
May 3	Bazaar sponsored by the Women's Guild of HDCHS in the Christian High School in Hamilton, Ont. 2 p.m. Proceeds for debt reduction High School.
July 1 - August 8	The 1969 Summer School sponsored by the Ontario Alliance of Christian Schools will be held in the Hamilton District Christian High School.

De meeste van deze samenkomsten zijn geadverteerd in ons blad. Wij verwijzen naar die advertenties voor verdere bijzonderheden.

Dedication Christian Reformed Church of Kingston, Ont.

On September 30, 1968 the Chr. Ref. Church of Kingston dedicated its new church building.

The history of the Kingston congregation started when in 1948 two families arrived. It took almost a year before more families came. After Rev. Andre, home missionary, had served the small group for a while, regular services did not start until June of 1950, first in a home, and later in the town hall of Cataraqui.

Gradually the congregation grew and in 1953 the first church building was dedicated in a service conducted by the home missionary, Rev. J. Rubingh.

Now the congregation numbers about 135 families.

The dedication for the new church building was conducted by Kingston's present pastor, Rev. P. Van Egmond.

What minister has not at one time or another wished that he could "make" his congregation sit in the front pews? The new Christian Reformed Church in Kingston is designed to make this wish come true without the aid of ropes or the repeated pleas of the Minister in charge.

Churchgoers enter the building directly from the parking area, and both the basement and the main floor are reached with a minimum number of steps. The limited size of the church-lot, which is surrounded by a new housing project and a public school, the rigid restrictions of the 1965 building code, as well as the high construction costs now prevailing, made it necessary to limit the size of the building, while it still had to be suitable for a growing congregation.

Careful planning by the building committee after a thorough study of the book "Christ and Architecture" led to the acceptance of a design drawn up by Mr. G. Vander Werf of Brockville. The church was built by the two Kingston firms Verbeek/De Hoop, and it was highly praised by the dignitaries present at the dedication service on September 30, 1968.

In spite of all the limitations placed on the designers, the building offers ample space for a large social hall, a nursery-room, consistory-room, kitchen, another large meeting room, and still two more classrooms for Sunday school purposes.

The window design in the sanctuary, which has a capacity of more than 500, makes it possible to have daytime services without artificial light, yet have no distractions for worshippers whose pews are surrounding the pulpit within a ninety degree angle.

The accoustics which were a major concern for the designers turned out to be near perfect.

GOVERNMENT AID TO CHRISTIAN SCHOOLS

Alberta and Manitoba Christian School representatives are meeting with their government members to discuss the need for government aid to Private Schools.

Cost of education in Alberta has doubled during the past five years. More than 10,000 pupils in Manitoba are enrolled in R.C. private schools and even the more affluent schools are in financial difficulty. The Manitoba Association for Educational Freedom, which represents o.a. the R.C. private schools and Winnipeg Christian School will meet with their Premier, Hon. W. Weir and his cabinet on February 24, 1969.

On February 25, the Executive Committee of the NUCS — District XI and the President of the Alberta Association of Private Schools and Colleges will meet with the Minister of Education, Hon, Robert Clark and MLA's for Lethbridge, Calgary, Red Deer, Lacombe and Edmonton — during the non recess-time of the present legislative session on that day.

May we request your prayers for God's blessings on these discussions? the Secretary.

Notice for the Ontario-Canada Students in: Calvin, Dordt, and Trinity College

The Ontario Alliance of Christian Schools has set up a small loan-fund to assist those students from Ontario, Canada, who take courses leading to a *B.A. in Education.*

We hope to be able to give some assistance for the college year 1969-70.

For that reason you must request the application forms from the administrator of the fund:

Mr. John E. Top, B.A.
Principal Fruitland Christian School
Box 27, Fruitland, Ont.
Fruitland, Ont.

before June 1969.

How much assistance we can give will depend on the number of people applying, but we like to help you as much as we can.

May the Lord bless you all in your life and studies.

A. Hengstman,
Director of Education
Ontario Alliance of
Christian Schools

Dedication of New Church in Ottawa

The congregation of the Calvary Christian Reformed Church of Ottawa, Ont., with thankfulness to God, dedicated its new church building on Thursday, February 13. The theme of the service was "The New Jerusalem."

Rev. Peter Mantel, minister of the congregation, in his dedication sermon compared and contrasted the new church building with the new Jerusalem, based upon Revelation 21. Mr. Eelke Bakker, Vice President of the consistory, was chairman at the service. Rev. Schaafsma spoke words of greetings and wished God's blessing upon the congregation on behalf of Classis Eastern Ontario and on behalf of the Calvin C.R.C. of Ottawa. Other delegates and invited guests also spoke words of greeting and good wishes.

Plans to build a second Christian Reformed Church in Ottawa were made as early as 1964. At that time the Calvary Christian Reformed Church of Navan decided to move its church location to Ottawa East. After joining with a number of families living in the Ottawa area, the reorganized congregation set out to find a suitable location and made building plans.

A location was found and obtained by May 1, 1967. At the congregational meeting of April 20, 1968 a proposed building plan was approved by the congregation. From there on things began to move fast. On May 16 ground was broken for the new building. Appropriately the first service in the new building, in the finished social hall of the church basement was held on Thanksgiving Day, October 14. The church was completed with the installation of the steeple on December 12, 1968. Designer and contractor of the church is Mr. George Vander Werf, general contractor of Brockville. The contract was signed at a price of $97,500.00. Yet through a splendid cooperation between contractor and building committee the final price came to $96,000.00; 1½% below the contract price.

The sanctuary provides a seating space for 528 persons. The large social hall in the basement has a seating capacity of 250 with stage. A number of 9 spacious rooms are available for Sunday School work, meetings and educational activities, in addition to consistory and nursery room with other normal facilities for a public building. The interior of the sanctuary is simple, yet gives a feeling of "belonging" to the worshippers as the pews are arranged in a 90° angle around the pulpit and communion table. A special feature are the wood-clad lighting fixtures made by a member of the congregation which blend beautifully with the ceiling design.

With the dedication service on February 13, an "Open House" was held on February 11. Then a third night was set aside on Wednesday, February 19, for a "Family Night". On this evening a program was prepared by and for the congregation to celebrate as a church family the happy occasion. This evening marked the end of the festivities in which the congregation joyfully and thankfully celebrated the wonderful goodness of the Lord.

Rev. Peter Mantel

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Government Information

From the Department of Justice and Attorney General

DE "ONTEIGENINGSWET, 1968-69"
(The Expropriations Act)

In december 1968 heeft het Wetgevend Lichaam van Ontario een wet aangenomen, bekend als 'The Expropriations Act, 1968-69' (Onteigeningswet 1968-69), zulks op voorstel van de Provinciale Regering, gedateerd november 1968.

Hier volgen de voornaamste punten uit deze Wet:

Alvorens, krachtens deze nieuwe wet, een onteigening kan plaatsvinden, kan de daarbij betrokken eigenaar verlangen, dat een openbare bespreking wordt gehouden waarin wordt onderzocht of de voorgestelde onteigening billijk en noodzakelijk is en op gedegen motieven wordt voorgesteld. De met dit onderzoek belaste ambtenaar brengt hiervan rapport uit, hetwelk alsdan wordt voorgelegd aan een commissie welke de onteigening kan toestaan of verwerpen en waarin politiek verantwoordelijke personen als vertegenwoordigers van de burgerij zitting hebben. Deze commissie heeft tot taak dit rapport te bestuderen om vervolgens terzake een beslissing uit te brengen.

Deze Wet is gebaseerd op het principe van "waarde-voor-waarde" voor eigenaars van woningen, welke onteigend moeten worden in het algemeen belang. Ingevolge deze Wet kan de 'Land Compensation Board' een extra schadevergoeding toekennen, aldus gaande boven de marktwaarde, wanneer het een woning betreft en accommodatie van gelijke waarde niet tegen de marktprijs te verkrijgen is onder de overigens geldende wetsnormen.

Deze Wet voorziet eveneens dat de ingeval van onteigening te betalen vergoeding gebaseerd moet worden op de marktwaarde van de grond, op schade ontstaan door onderbreking van zaken en andere tegenslag alsmede schade tengevolge van moeilijkheden i.v.m. vestiging elders. Hieronder vallen o.a. ook kosten wegens verhuizing, gerechtskosten, en landmetingskosten verbonden aan vestiging elders, tesamen met een toeslag van 5% voor huiseigenaars die nieuwe woningen moeten zoeken.

De autoriteiten die de onteigening bewerken, moeten aan de betrokken eigenaars 100% van de marktwaarde van het onteigende object betalen binnen 3 maanden na de onteigening dan wel alvorens het object in bezit te nemen — welk geval zich maar het eerste voordoet — en tezelfdertijd moeten deze autoriteiten aanbod doen van het totale bedrag dat zij bereid zijn te betalen aan de eigenaar met inbegrip van vergoeding van schadeposten als hierboven aangeduid.

Deze Wet voorziet bovendien dat tegen een besluit van de Land Compensation Board beroep kan worden aangetekend bij het Court of Appeal.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

CALVINIST - CONTACT
CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ontario
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Council: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra, Mrs. I. Parlevliet, Dr. L. Praamsma.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Friday before date of issue.

Subscription price	One year	Two years
Canada	Can. $5.50	Can. $10.00
United States	U.S. $5.50	U.S. $10.00
Other countries	Can. $6.50	Can. $12.00

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

HET IS MAAR EEN VRAAG

Ons plaatselijk dagblad gaf een verslag van een exclusief interview, dat de verslaggever heeft gehad met een vooraanstaand theoloog uit Anglikaanse kringen, Dr. Derwyn R. G. Owen. Dr. Owen neemt een vooraanstaande positie in. Hij is provoost van het Trinity College van de University of Toronto en is de man die aansprakelijk is voor de training van toekomstige predikanten.

Als men dit interview leest ontkomt men haast niet aan een gevoel van ontmoediging. Dr. Owen ziet niet veel toekomst voor de kerk en nog minder voor de predikant van morgen. Volgens hem is er een revolutie aan de gang, die alle lagen van het leven aantast, inclusief die van de theologie en van de kerk. Een van de verschijnselen van die revolutie is, dat er heel geen plan voor de toekomst is. De mensen zijn ontevreden en willen een verandering, maar er is geen duidelijk, werkelijk plan of zelfs een voorspelling mogelijk van wat hieruit groeien zal. Dr. Owen heeft het gevoel (maar meer dan een gevoel wil hij het nog niet noemen), dat de toekomst voor de predikanten helemaal onzeker is. Hij ziet de tijd komen, dat het preken (als dit zal blijven bestaan) gedaan zal worden door mensen die voor hun dagelijks beroep iets anders doen. De predikant zal leven van iets anders, niet van zijn predikant zijn.

Nu dit laatste hebben wij al eerder gehoord. Niemand kan echter nog zeggen of dit een juiste voorspelling is. Maar misschien behoeven wij ons daarover ook niet bezorgd te maken.

Wat meer onze aandacht trekt is de diagnose, die Dr. Owen stelt. Een diagnose, die zeker niet alleen in sommige kringen van de Anglikaanse kerk wordt vastgesteld, maar die veel verder grijpt. De autoriteit in de kerk, hebben volgens Dr. Owen de Anglikanen altijd gezegd, komt van God, komt neer in Christus, is overhandigd aan de apostelen, die het weer overhandigden aan de bisschoppen. In reformatorische kringen hebben wij dan geen bisschoppen, maar dit is wel de omschrijving van de autoriteit van de kerkeraad.

Dat is nu wel afgelopen, zegt Dr. Owen. De God daarboven, die de God van de absolute macht en autoriteit was, is nu dood. Dat is te zeggen, in de Incarnatie is God één geworden met de mens en daarom is de autoriteit nu in handen gekomen van de gemeenschap.

God is met de mensen, niet tegen hen, niet over hen, maar met hen. Dat is de kracht van de democratie.

Wij zouden meer kunnen aanhalen, maar dit is waarschijnlijk wel genoeg om het standpunt van Dr. Owen te doen zien. Dit is dan de man, die toekomstige predikanten moet opleiden.

Dr. Owen staat niet alleen in dit standpunt. Er zijn er zeer velen, die met hem instemmen. Och nee, niet in reformatorische kringen. Daar zegt men nog niet dat God dood is en daar houdt men de autoriteit van de kerkeraad nog voor de autoriteit, die van Christus komt.

Niettemin zijn er tevens in de reformatorische kerken bepaalde tekenen, die ons minder rustig maken. De opleiding, die de studenten in onze seminaries krijgen, behoeft men niet in twijfel te trekken, maar dit neemt niet weg dat verscheidene studenten, die aanvankelijk theologie studeerden, zich in een andere richting ontwikkelen en maar liever geen predikant worden. In reformatorische kerken stellen wij het Woord en de bediening daarvan nog wel centraal, maar het kerkbezoek neemt ontegenzeggelijk af. Zo sterk af, dat nog niet zo lang geleden een classis van de Christian Reformed Church een commissie instelde, om het lage kerkbezoek vooral in de avond- en namiddagdiensten aan een nader onderzoek te onderwerpen.

En nu laten wij de huidige discussie over de Bijbel en zijn gezag nog maar onbesproken.

Stel daar nu eens tegenover, wat er thans in een land als Indonesië gebeurt. Daar komen de honderden en duizenden tegelijk om de Heilige Doop te ontvangen. Of zie eens naar landen achter het ijzeren gordijn, waar de mensen er alles voor over hebben om de gemeenschap van Christus kerk te zoeken en waar men niet genoeg bijbels heen kan zenden om aan de vraag te voldoen.

Dit zijn maar geen kwesties, die men kan oplossen aan de hand van rapporten over de taak en de houding van het christendom in de twintigste eeuw. Dit gaat dieper. Zou het kunnen zijn, dat God zich van West-Europa en van ons continent terugtrekt? In Mattheus 13 lezen wij, dat Jezus opbotste tegen het ongeloof van zijn stadsgenoten. De tegenstelling, die Jezus daar vond, was van zulk een omvang, dat Hij geen wonderen verrichtte. In gelijke zin zou men kunnen vragen, of Gods boodschap zo opbotst tegen onze weelde, ook onze wetenschappelijke weelde, dat God zich van ons afwendt.

Het zou wel goed zijn, als wij ons met deze vraag eens bezig hielden. Want dan is het niet alleen een kwestie van een ontwikkeling van het denken van de mensen of een kwestie van interpretatie, maar dan raakt die ontwikkeling hier en in West-Europa onze verhouding tot God. Niet de houding van God tot ons; die is zeker. Hij verandert niet. Hij is de eeuwig trouwe en onveranderlijke. Maar onze verhouding tot Hem. Zijn wij te hautain geworden, dat wij wel wat praten over God en over de Bijbel, maar dat wij vreemd zijn aan de echte, intieme, mens-veranderende relatie tot God. Daar staat God met Zijn liefde — om het nu maar eens echt menselijk te zeggen — daar staat God men Zijn liefde op dit continent en in West-Europa, maar Hij kan Zijn liefde niet kwijt. Hij kan het niet kwijt en Hij krijgt geen response. Is het dan een wonder, dat Hij zich richt tot volken zoals het Indonesische, waar wel response is, waar wel een bereidheid is om voor Hem te leven?

Wij willen die vraag hier alleen maar stellen zonder er verder commentaar aan vast te koppelen. Wij kunnen het wel met elkaar eens zijn over het feit, dat wij in een spannende tijd leven, maar wat meer gewicht in de schaal legt is, wat God van deze tijd denkt en van onze houding in deze tijd. Wat Dr. Owen zegt over God en over God's autoriteit is misschien wel naar de smaak van de mensen, maar een ander punt is of het ook naar de smaak van God is.

Trouw, zeker trouw aan God en aan Zijn Woord, is geen onderwerp van discussie. Die zal moeten BLIJKEN. D.F.

Wij lazen voor U

DE BIJBEL IN HET GEDING
door Ds. B. W. Ganzevoort.
Uitgave J. H. Kok N.V.,
Kampen, The Netherlands.

Het zijn belangrijke vragen waarmee we in aanraking komen in dit boekje, een "paperback" uitgegeven in de "Boeketreeks". Er is immers tegenwoordig zoveel te doen over de hermeneutiek, de betrouwbaarheid en het gezag van de Bijbel, de verhouding tussen Bijbel en wetenschap en alles wat samenhangt met de inspiratie en onfeilbaarheid van de Bijbel.

Kan dit boekje ons verder helpen? De vragen die samenhangen met de verhouding van Bijbel, wetenschap en geloof, dringen inderdaad tot nadere bezinning. In een woord ter inleiding merkt de schrijver op dat "vaak aan de Bijbel en aan de wetenschap niet voldoende recht wordt gedaan".

Doet Ds. Ganzevoort voldoende recht aan de Bijbel? Het antwoord schijnt nog al duidelijk te zijn. Al lezende hoort U immers niets dan de bekende klanken. "Op grond van de Bijbel zelf beschouwen we hem als God's Woord, geschreven door mensen, maar onder zulk een inspiratie, leiding en zorg van de Heilige Geest, dat hun woord tegelijk God's Woord was, zo dat we er voor honderd procent op aan kunnen van begin tot eind" (pg. 7). Wat in het begin van de Bijbel staat wordt aanvaard "als een reportage uit de eerste hand" (pg. 9, 10). "Daarom aarzelen we niet te spreken van de letterlijke inspiratie van de Heilige Schrift" (pg. 19). Fouten kunnen alleen ontstaan zijn door verkeerd overschrijven of vertalen (pg. 20). De betrouwbaarheid van de Bijbel wordt opgehangen aan de stelling dat wat zich als geschiedenis aandient dan ook echt is gebeurd (pg. 34).

Het is duidelijk genoeg dat Ganzevoort bedoelt stelling te nemen tegen veel wat in de zgn. "Nieuwe theologie" aan de order is gesteld. Het is echter jammer, dat hij nergens verwijst naar de bronnen, zodat het moeilijk wordt om te beoordelen of hij vecht tegen windmolens of tegen een echt onverantwoorde Bijbel critiek.

Mijn vraag is nu: doet Ds. Ganzevoort recht aan de Bijbel? Ik moest denken aan een vraaggesprek met Ds. C. J. Goslinga, gepubliceerd in Centraal Weekbled van 30 november 1968. Ds. Goslinga zegt daar: "Natuurlijk is heel de inhoud van de Bijbel betrouwbaar. Dat stel ik voorop. Maar dat betekent zeker niet, dat de Schrift geheel woordelijk door God ingegeven zou zijn; dat staat nergens, ook niet in 2 Tim. 3:16. Het betekent evenmin . . . dat in de Bijbel geen onjuistheden voorkomen. Onfeilbaarheid is heel iets anders dan feilloosheid".

Het lijkt me inderdaad de vraag of recht aan de Bijbel wordt gedaan als men niet anders doet dan eenmaal ingenomen opvattingen herhalen. Zo zegt Ganzevoort op pg. 30 "Zo moeten we b.v. het 'Oosters karakter' van de Bijbel niet zo op de spits drijven, dat de Bijbel door dat Oosters karakter voor ons eigenlijk maar een duister geval zou wezen". En in elk geval wil Ds. Ganzevoort handhaven dat Genesis 1-11 een reportage uit de eerste hand is, dat de dagen van 24 uur zijn, dat zelfs Genesis 1:1 behoort tot de eerste dag. Het is in dit verband misschien de moeite waard te herinneren aan wat Prof. Dr. Oosterhoff, professor aan de Christelijke Gereformeerde Theologische Hogeschool schreef naar aanleiding van Genesis 2 en 3: "Toch dragen Genesis 2 en 3 duidelijk de trekken van een Oosters verhaal. Wat ons wordt meegedeeld krijgen we niet in een exact-historische vorm, zoals wij dat graag hebben. Wij verstaan onder geschiedbeschrijving een exacte weergave van de wijze waarop iets is gebeurd. Zo willen we ook het liefst Genesis 2 en 3 lezen. Maar de Oosterling gaf zijn beschrijving op een andere manier. En de Bijbel is toch een Oosters boek! Of menen wij, dat God in de weergave van een Oosters volk zich van Westerse kategorieën heeft bediend?"

Het is inderdaad de vraag of aan de Bijbel recht wordt gedaan als dit over het hoofd wordt gezien! Ook wanneer Ds. Ganzevoort schrijft over "feit en boodschap" (pg. 51 vv.) verliest hij m.i. uit het oog, dat een Westerling probeert symbool en werkelijkheid uit elkaar te halen. De Oosterling heeft echter met het symbolisch verstaan veel minder moeite.

Ds. Ganzevoort waarschuwt ons verder tegen het gevaar dat de wetenschap over de Bijbel gaat heersen. Het is natuurlijk andersom. De Bijbel is gezaghebbend ook op het terrein van de wetenschappen. De vraag mag echter worden gesteld of de schrijver recht doet aan de wetenschap, wanneer zijn bespreking van dit onderwerp uitloopt op de waarschuwing dat de wetenschap vaak tot een religie wordt gemaakt. Er is toch ook een christelijke wetenschap mogelijk en het is toch ook mogelijk dat de wetenschap met zulke feiten aan komt dragen dat het tijd wordt ons af te vragen of we de Bijbel wel op de juiste wijze hebben geinterpreteerd. Dit doet dan van de betrouwbaarheid van de Bijbel niets af. Integendeel. Wij moeten er voor waken dat onze uitlegging de Bijbel niet ontrouwbaar doet schijnen.

Dit boekje heeft bepaalde voordelen. Het geeft een duidelijk inzicht in de vragen die momenteel de geesten beroeren. Het geeft ook een duidelijk standpunt: de "nieuwe theologie" wordt afgewezen. Zij die graag nog eens horen zeggen wat ze zelf vroeger ook al geleerd hebben, zullen dit boekje met vreugde ontvangen.

Zij die vragen grondig willen bestuderen, zonder vooroordelen, zullen het echter jammer vinden, dat in zo'n kort bestek zulke grote problemen worden behandeld. Met dit boekje is zeker niet het laatste woord gezegd, ook al krijgt de lezer wel de indruk dat het laatste woord over de aanhangige problemen al zo lang geleden is gezegd. Toch acht ik dit boekje een waardevolle bijdrage in de discussie. Het is de moeite waard om over de betrouwbaarheid van de Bijbel te blijven nadenken. Wel geloof ik, dat in deze discussie men elkaar nu ook weer niet te spoedig moet verdenken van het aantasten van de betrouwbaarheid van God's Woord. Het moet er om blijven gaan, dat we heel nauwkeurig luisteren naar wat God ons te zeggen heeft. En dan is het slotwoord van Ds. Ganzevoort ons uit het hart gegrepen: "In elk geval komt het er voor ons op aan, met een blij hart te leven uit de volheid van God's genade in onze Here Jezus Christus, opdat ook door ons Hem lof en eer, aanbidding en dankzegging wordt gebracht in de eeuwen der eeuwen".

(Rev.) L. Slofstra

THREE WONDERS...

When I get to heaven, I shall see three wonders there — the first wonder will be to see many people whom I did not expect to see; the second wonder will be to miss many people whom I did expect to see; and the third and greatest wonder of all will be to find myself there.

—John Newton

Canada and Nato

by Norman Campbell
Parliamentary Press Gallery

(Can. Scene) — An unusual situation has developed in the field of Canadian foreign policy even as the review of it instituted by Prime Minister Trudeau is near its end.

It is this: with the concurrence, perhaps even the encouragement of the prime minister, ministers have been permitted to discuss publicly their differing viewpoints on Canada's continued participation in the North Atlantic Treaty Organization.

If this writer may be permitted to set forth his own conclusion from these facts, it is this: that the decision that Canada will withdraw from NATO by the end of 1969 is for all practical purposes made. Only events in Europe, no clue to which can now be foreseen, will reverse this decision.

However, there is another view on this. In the Senate, Hon. Jacques Flynn, a Quebec Conservative, had this to say: "The more we consider the statements of the prime minister regarding NATO, the more embarrassed we are, unless we come to the conclusion — and I have done so — that the government does not consider seriously the possibility of withdrawing from NATO or repatriating its forces quartered in Europe and that it aims only at reviving public interest in NATO."

So there you have two conclusions on the same set of facts.

An odd aspect of the debate as it now goes on is that Hon. Eric Kierans, the postmaster general, and the loudest speaker among NATO's opponents, has practically had the debate to himself. Hon. Leo Cadieux, the defence minister, Hon. Paul Hellyer, former defence minister, and Senator Paul Martin, former external affairs minister, are regarded as defenders of NATO, but they haven't been doing much talking. Hon. Mitchell Sharp, the external affairs minister, may be depended upon to move with the prime minister, and Mr. Trudeau is generally thought to be encouraging Mr. Kierans to get the anti-NATO viewpoint across.

It is noteworthy, however, that those wanting Canada out of NATO approach the subject from different viewpoints. For instance, in its current issue, Maclean's Magazine says western Europe may well need NATO but NATO does not need Canada's "marginal contribution."

Mr. Kierans, however, denounces NATO (as well as the Warsaw pact) as an illusion. Jan Palach, the young Czech suicide, did more to upset the balance of power inside Eastern Europe than the 10 best NATO divisions could do, contends Mr. Kierans. He called NATO "a sterile military bureaucracy."

The difference of opinion on NATO is not confined to the Liberal party. There are differing views on its continued usefulness within the Progressive Conservative ranks. The New Democrats, however, seem agreed that Canada should get out.

Meanwhile Manlio Brosio, secretary general of NATO, says that the rape of Czechoslovakia by Russian tanks relieves from the burden of further argument those supporting NATO.

Light

When first I saw the Light
I did not know it.
Then all went dark.

Again I saw the Light
And then I knew it.
It was so bright

A greater darkness came
Of which I never knew.
Lord, send Thy Light . . . .

Thou sent Thy Light
One sunny morning.
"I'll start anew, my child."

I recognized.

Jan. 1969 S. Kalsbeek

FREDERICTON:
Stad van optimisme en belofte

door John F. Hayes

(Can. Scene) — Fredericton, de hoofdstad van de provincie New Brunswick, ligt 70 mijl van de kust aan de Saint John Rivier. Er wonen meer dan 23.000 mensen en het is voornamelijk een regeringscentrum. Het onderwijsniveau van de bevolking ligt boven het nationale gemiddelde, en veertig procent van de inwoners hebben op de een of andere manier iets te maken met het onderwijs.

Na de Angelsaksen zijn de "Acadian French" de grootste groep. Er zijn ook wat immigranten uit Scandinavia, en wat uit oostelijke Europese landen. Er wonen echter voornamelijk mensen van Engelse, Ierse of Schotse afkomst.

Het gemiddelde inkomen in Fredericton bedraagt $4.900 per jaar, het hoogste gemiddelde in de Maritime provincies. Het is geen industrieele stad. Men vindt er vooral advocaten, architecten, tekenaars, onderwijzend personeel en regeringsambtenaren.

Evenals overal elders in Canada zijn de prijzen van huizen hoog in Fredericton en de huur van flats loopt van $100 per maand voor een kamer en een keuken tot $300 voor een ruimere flat met meer faciliteiten.

Fredericton heeft een schoenfabriek; een fabriek waar kano's worden gemaakt, ski's e.d.; een steenfabriek en een katoenfabriek. Deze fabrieken breiden zich echter niet uit over het algemeen. Ongeschoolde arbeiders en onvoldoende geoefende arbeiders vinden er niet gemakkelijk werk omdat er op industrieel gebied weinig activiteit is.

De kosten van levensonderhoud zijn wat hoger dan in Ontario en Quebec, maar liggen op hetzelfde niveau als in de andere steden in dit gebied. In Fredericton vindt U de University of New Brunswick, St. Thomas University en een Kweekschool. De lagere scholen en middelbare scholen zijn uitstekend. Het onderwijssysteem van New Brunswick staat uitstekend bekend in Canada, en de scholen in Fredericton getuigen duidelijk van deze uitstekende kwaliteit.

Fredericton heeft verscheidene kerken. Onder hen is ook een (kleine) Chr. Ref. Church, welke is gevestigd op 121 McAdam Ave., Nashwaakis.

Er is een provinciale ziekenhuisverzekering in New Brunswick met uitstekende voorzieningen voor wie er voor in aanmerking komen. Fredericton heeft twee radiostations — CFNB en CBZ; de televisie uitzendingen worden verzorgd door CHSJ-TV in Saint John; terwijl er ook kabeltelevisie is in Fredericton waarmee men vijf stations kan bereiken. Er zijn drie uitstekende bibliotheken in de stad. Op het gebied van sport staat curling op de eerste plaats; golf spelers hebben de Fredericton Golf Club, er zijn verder drie hockey ijsvelden en twee zwembaden.

De Beaverbrook Art Gallery is een van Canada's mooiste kunsthallen en het Beaverbrook Playhouse is een van de grootste centra voor concerten en tonneluitvoeringen in de kustprovincies.

De Saint John Rivier met haar moderne botenhavens is een paradijs voor motorboot en zeilliefhebbers, terwijl er ook naar hartelust wordt gevist. Er is een overvloed van zalm, zeebaars, schotje en forel. Slechts enkele mijlen buiten de kust vindt men beroemde plaatsen voor het vangen van zalm — Hartt's Pool en MacIntosh Bar. In de herfst wordt er veel gejaagd op herten en beren, en er wordt ook veel gedaan aan de eendenjacht.

De geschiedenis van Fredericton gaat terug tot 1692 toen het Fort Villebon werd gebouwd. In 1731 bestond er reeds een bloeiende nederzetting, precies op de plaats waar Fredericton zich thans bevindt. Fredericton werd tot hoofdstad gekozen toen de provincie haar ontstaan vond in 1784. De eerste provinciale regeringsvergadering vond er plaats op 18 juli 1788.

Fredericton dat vaak "The City of Stately Elms" wordt genoemd is een van de gezelligste steden van de kustprovincies. Het leven is er rustig, rijk en vol, en menigeen heeft hier dank zij de vele onderwijsinstellingen en regeringsdiensten een rijke carriere voorbereid.

Met de fiere, onvermoeibare Husky gaat het net als met het paard, dat van werkdier sportdier werd. In de sneeuwvlakten waren de Huskies onmisbaar, maar ook zij worden als trekdier verdrongen door de techniek — de helicopter en de snowmobile.

Statistieken

Wij zijn in onze dagen aan rapporten gewend geraakt. Niet alleen maakt iedere zaak eens per jaar (tenminste) op hoeveel er verkocht werd en hoeveel winst er werd gemaakt. De regerings-instanties doen hetzelfde in alle mogelijke takken van industrie, handel en nijverheid. Men heeft voor vrijwel alles statistieken, hoeveel mensen er geboren worden en hoeveel er sterven: hoeveel de mensen aan voedsel en kleding en recreatie besteden. Enzovoort.

Nu is men er in de Verenigde Staten van Amerika ook mee begonnen om het sociale leven van de mensen in statistieken vast te leggen. Niet alleen kan men dus te weten komen hoeveel men heeft maar tevens hoe goed men het heeft. Zonder twijfel hebben dergelijke statistieken hun waarde, speciaal voor sociologen. Men wil namelijk niet alleen de welstand aan een nader onderzoek onderwerpen, maar ook de armoede, de bevrediging die de mensen in hun werk hebben, de doelmatigheid van woningen, de vrijheid van spreken, enz.

Wij hebben er nog niet van gelezen, maar het zou misschien interessant zijn om eens te weten te komen, welke invloed de religie op het mensenleven heeft. Misschien moeten wij daarvoor wat vooroordelen overwinnen. Maar het zou wellicht de moeite lonen om eens in statistieken vast te leggen, wat men aan zijn geloof heeft. Men zou de vraag kunnen beantwoorden of de religie meer een besproken dan een beleefd gegeven is, wat religie doet bij de meeste mensen, of zij de religie betrekken op het leven van alle dag of dat zij de invloed ervan voornamelijk toeschrijven aan de toekomst. Dergelijke statistieken zijn nu nog niet voorhanden, maar als zij er zouden komen, dan vrezen wij, dat menigeen schrikken zou van de cijfers die dergelijke statistieken zouden te zien geven.

Kunt U ons inlichten ?

In de maand Januari ontvingen we drie betalingen die we tot heden niet hebben kunnen terechtbrengen. We kunnen de afzenders niet schrijven omdat alleen een handtekening en de vestigingsplaats van de bank op de cheque of money order te vinden is. Op de envelop pen werd geen afzenders-adres vermeld.

Op deze wijze kunnen wij geen betaling voor een abonnement op C.C. boeken, en voorzover wij kunnen nagaan zijn deze drie personen ons geen betaling schuldig voor een advertentie of boeken.

We vermelden hieronder de namen en plaatsen. Mogelijk lezen de betreffende afzenders het bovenstaande of kan een van onze lezers ons helpen schoon schip te maken? Bij voorbaat dank!

M. De Jong, Abbotsford, B.C.
Clara Waters, Vancouver, B.C.
Peter Haagsma, Ingersoll, Ont.

Adm. Calvinist-Contact

DE STENEN BRUID

door
M. Van Nuis-Zuidema

(36)

En het gaat nog gemakkelijk ook. Je hebt maar op een knopje te drukken en het is er. De kinderen slikken het wel en het lijkt allemaal echt en soms denk ik ook nog wel eens, dat het echt is en toch weet ik dat het levende eraan ontbreekt."

Dominee Bruining valt haar niet in de rede en Ellewien, nu ze eenmaal begonnen is aan dat, wat zo lang werd verzwegen, gaat in één adem verder.

"Zo is het met alles. Met de zondagen. M'n kerkgang. Precies eender. Waarom doe ik het? Ik weet het zelf niet. Niet omdat ik wil, geloof ik, misschien alleen . . . . omdat ik bang ben het te laten . . . ."

Hier zwijgt ze, want dan is daar als altijd, zo onverwacht, het water. De golven. Het vlot. Dominee Bruining leest het in haar ogen, zoals hij het nog in zoveel ogen leest, waaruit de herinnering niet kan wijken. Maar Ellewien ziet ook wat haar nog altijd bezighoudt. Zijzelf voor de poort van de hemel. En God, die allen binnenliet. Alleen mij liet Hij staan. En ze is God gaan zien als de engel met het vlammend zwaard, die eens de wacht hield voor de Hof van Eden. Ellewien heeft de woorden nooit over haar lippen kunnen krijgen. Ze heeft dit ook nooit gewild. Maar nu stoot ze ze eruit, even onverwacht als onvoorbereid: "Waarom wilde God mij niet aannemen? Waarom liet Hij mij staan? Alleen? En ik dacht . . . . ik dacht . . . . toen het water steeds hoger kwam en niemand ons redde . . ."

Ze zwijgt weer, maar hij, begrijpend opeens, vult haar zin aan: "Je had je al helemaal ingeleefd dat, als er geen redding kwam, jullie allemaal naar de hemel zouden gaan."

Een instemmend knikken is haar enig antwoord.

"En nu ben je daarin teleurgesteld. Je voelt je buitengesloten."

"Ja."

"En toch ben je dat niet, want God heeft je toch al aangenomen?"

Bevreemd ziet ze op.

"Je doop. Je belijdenis!"

"Ja maar . . . ."

Met z'n hand weert hij haar af.

"Het is alleen maar zo: God heeft voor ons allen een tijd bepaald. Ook voor jou. En nu denk je misschien, dat God wat jou betreft zich heeft vergist . . . ."

"Zo niet precies."

"Goed, maar laat ik dat toch maar even aannemen. Maar God vergiste zich niet, want jouw tijd was nog niet gekomen, terwijl jij dacht, ja, het misschien al zeker wist, dat het wel zo was. Dat is voor ons het grote raadsel van de ramp. Het was wel de tijd voor veel oudere mensen, voor kinderen, mensen van jouw leeftijd, baby's zelfs, die nog niet eens tot een bewust leven waren gekomen. Maar. . . . niet die van jou, van mij en zoveel anderen."

Ellewiens gezicht staat stug en haar stem klinkt koud. "Dan was het toch moedwil van God."

Tot haar verwondering geeft hij dit dadelijk toe. "Ja, dat was het. Moedwil. Maar . . . . toch niet in die zin, zoals jij het bedoelt. Zeg maar eerlijk, jij bedoelt hier kwaadwillige moedwil."

"N' . . . . ja."

"En dat was het niet!" Ds. Bruining komt in vuur "God wilde het zo, omdat Hij ons hier nog nodig heeft. Jou en mij ook. Het staat vast in Zijn eeuwig raadsbesluit wanneer Hij ons in Zijn hemel nodig heeft, en net zo goed, hoelang wij hier nog een taak hebben."

"En waaruit blijkt dan iets van Zijn liefde?"

Ds. Bruining staart naar Ellewien, zonder haar te zien.

"Och," komt zijn stem dan, "het is dat wij zo aan het aardse vasthouden. Dat we zo vaak vergeten, dat we hier op reis zijn. Allemaal op reis. Dat het Gods almacht is en Zijn liefde ook, om die reis voor de één korter te doen zijn dan voor de ander . . . . Ja, en nu sta jij voor het typische geval, dat je je verstoten voelt. Maar dat is niet zo, Ellewien. Er is alleen voor jou het: nog niet."

"Kan het zijn," valt ze hem in de rede, "dat God mij wel nodig heeft als werktuig, maar niet om mezelf. Als automaat dan, om Zijn boodschap door te geven?"

Ds. Bruining moet op z'n lippen bijten om niet woedend uit te vallen. Maar hij beheerst zich, hoewel z'n stem toch scherper klinkt dan hij wil.

"Nee, zo is het niet en dat weet je ook wel. Dat weet je heel goed. God heeft jou niet nodig als een stomme automaat, maar als een levende getuige. Als mens. Als mens, die Hem ootmoedig liefheeft, ondanks alles wat hem kan overkomen en die Hem in dankbaarheid wil dienen. Zo moeten we tegenover God staan. Ootmoedig en dankbaar."

Ellewiens ogen schieten vuur en toch beeft haar stem als ze zegt: "Maar dat kan toch wel eens erg moeilijk zijn, zeker als God zo zwaar geslagen heeft."

En nu is ds. Bruining de herder, die dat beroep in die mooie plaats heeft laten schieten, omdat hij wist dat hij met z'n eigen schapen eerst nog veel ellende en verdriet mee moest leven, eer zijn werk hier sluitend was. En ook nu schiet zijn hart vol van medelijden en de wil om te helpen de nood te lenigen. Hij hoort Ellewien in gedachten weer zeggen: Waarom wilde God mij niet aannemen? Waarom liet Hij mij staan?

Het verwart hem niet meer. Het geeft hem alleen de klare wetenschap, dat dit bij Ellewien het kardinale punt is. Dat dit alleen haar leven al die tijd heeft beheerst. Dat ze hier waarschijnlijk ook nooit met iemand over heeft kunnen spreken.

"Ellewien, het is allemaal ontzettend moeilijk en we kunnen Gods daden en het "waarom" nooit ontwarren. We kunnen alleen maar onze handen uitstrekken naar Hem en bidden: Houdt Gij mijn handen beide, met kracht omvat. Geef mij Uw trouw geleide, op 't smalle pad. Alléén kan ik niet verder." En dan vouwen ze hun handen en dan klinkt daar zijn gebed, rechtstreeks naar Gods troon.

Na het amen blijft het stil en in die stilte hoort hij de stem van z'n vrouw: "Por haar eens flink over Jochem." Hij doet het niet. Nu zeker niet. Hij weet immers niet, wat voor gronden er zijn.

Maar er valt hem zomaar iets te binnen over het dorp. Hij vertelt het en al vertellend komt hij van het een op het ander. En onderwijl schiet het hem te binnen, dat tante Cor er tegen hem over geklaagd heeft, dat Ellewien voor niets en voor niemand belangstelling heeft. En dat doet hem verder gaan over blijde en droeve dingen. Maar meest droeve. Hij komt terecht bij ouderling Bos en Ellewien is de enige, die van hem te horen krijgt, hoe Bos hem bij de kraag had gepakt. Letterlijk en figuurlijk, daar in die boot.

Als ds. Bruining weg is, is het Ellewien of haar kamer vol is van het dorp. Vol van de mensen, die ze daar kent en die er wel of niet meer zijn. En ze ziet de straten en de weggetjes, de huizen en de tuinen, de weiden en de dijken, zoals ze vroeger waren. Maar ze ziet ook de grauwe triestheid van alles, zoals het nu is. Een grauwheid, waaraan zij is ontvlucht.

Ze ziet Jochem daar ook. Zo troosteloos alleen. En er vloeien tranen uit haar ogen. Ze huilt, niet om zichzelf, maar om hem.

Iets in haar is hem aan het benaderen, maar dan komt daar onverbiddelijk en doordringend als altijd het water.

En Ellewien blijft huilen, stil voor zich heen. Om Jochem in zijn eenzaamheid. Om haar eigen gedachten. Om dat ene vreselijke moment en om haar hart, dat nog steeds als een steen is.

Het is al laat, als ze het kleine dekservet over de tafel spreidt, die opzij tegen de muur is geplaatst en brood gaat snijden voor haar alleen. Haar werk voor school is blijven liggen. De schriftjes met de overtrekblaadjes. De kinderbijbel, waarin ze nog iets had willen nakijken. En als ze de bijbel opzij legt, is ze weer terug in het gesprek, dat toch een kleine bloem van blijdschap in haar heeft gepalnt. Een bloem, die nu al hoger opbloeit tot geluk, om God, die haar ook hier vasthoudt. In haar is nu dat veilige, dat, wat er ook gebeurt, zij toch een kind van God mag zijn. En ze hoort weer dominee Bruinings bidden: Eens zal er zijn een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar we allen U zullen dienen.

Allen.

Stil staat Ellewien daar. Het tafeldekken is vergeten. Voor het eerst aanvaardt ze het weer als een zekerheid voor zichzelf en het is alleen God, die het haar hoort zeggen: "Ik hoor er ook bij."

Ze schrikt van haar eigen stem. Haar ogen dwalen over de tafel. En ze weet: dat ds. Bruining hier vanmiddag kwam, ja, dat is toch ook Gods bemoeienis met mij. Zo moet ik dat zien.

Als ze later aan het opruimen is, bemerkt ze, dat ze hardop loopt te zingen. Het lied van die laatste avond.

> Wij wensen ook daarheen te gaan,
> naar 't oord van liefde en vrêe.
> Ach, lieve Heiland, neem ons aan,
> Dan zingen we eeuwig mee.

Later in de bus en nu niet meer aan de lus hangend, denkt dominee Bruining nog over dit alles na.

De regen is opgehouden en de zon staat nog even te stralen aan een heldere, klaarblauwe hemel.

Alles ziet schoongewassen en fris. De lucht is zuiver.

Wonderlijk, denkt hij, bij Ellewien is het eigenlijk precies het tegenovergestelde als bij zoveel anderen, en ik, in mijn verblindheid, heb dat nog maar net op het nippertje ontdekt.

Ellewien, och ja, hij begrijpt het nu pas goed, eigenlijk was ze al gestorven, toen, toen het water ook haar meezoog. Toen was ook voor haar het eind van de aardse reis schijnbaar het enige, dat nog wachtte. Hij probeert het zich in te denken, wat het voor haar geweest is, dat: zij alleen niet. Daarnaast de ontreddering van het alles en allen verloren te hebben. Het onverklaarbare met Jochem . . . .

Zijn vrouw wacht hem met een stralend gezicht aan een tafeltje bij het raam in het restaurant, waar de laagstaande zon alles nog even te blinken heeft gezet.

Dominee Bruining ziet dadelijk dat bijzondere aan haar.

"Vind je het leuk?" vraagt hij.

Haar ogen schitteren hem tegen, maar met een achteloos gebaar haalt ze de schouders op. "Och, heel gewoon hè. Maar hoor eens," over het tafeltje heen buigt ze zich wat naar hem toe, "heb je het voor Jochem weer voor elkaar gekregen?"

(Wordt vervolgd.)

HERINNERINGEN

De laatste paar weken hebben we allemaal kunnen konstateren dat de dagen inderdaad langer worden. Zo tegen eind februari, begin maart hebben vooral de huisvrouwen zonder beroep schoon genoeg van sneeuwbuien, snowsuits, en wat meer met de winter verband houdt. Elke dag als de zon zich laat zien, geeft ze wat meer warmte, en we verbeelden ons soms het voorjaar al wat te ruiken. De voortvarenden onder ons beginnen al serieus over schoonmaken te denken, al zullen bij de een de handen wat harder jeuken om te starten dan bij de ander. Maar het idee dat het seizoen in aantocht is, waarin het gras groen wordt, de bloemen geuren, en alle vogels fluiten en een ei leggen, doet ons alle wintersloomheid, die ons besluipt zo tegen eind januari, vergeten, en we borrelen over van energie. Zo hoort het tenminste te zijn, vooral voor de vrouwen die achter hun naam kunnen zetten: "Born in Holland."

Deze energie verslapt meestal niet tot zo tegen eind juni. Zodra de kinderen vacantie krijgen beginnen we een wat lichtzinniger leven te leiden.

We poetsen niet meer met dezelfde overgave als voorheen, en onze gedegen maaltijden, die altijd bestaan moeten uit: "Meat, potatoes, vegetables", enz., worden wel eens vervangen door een luchthartige hotdog of hamburger, klaargemaakt in de tuin door man of kroost.

En we gaan praten over vacantie houden. Voor de meesten van ons wordt dit: kamperen of naar een cottage; Canada biedt zoveel in de zomer dat niemand zich hoeft te vervelen.

Vacantie; wat een magic woord eigenlijk. Als vanzelf gaan onze gedachten soms terug naar vroeger, toen we zelf kinderen waren en nog in Holland woonden. Hoe ging dat toen eigenlijk, wat deden wij in de vier of vijf weken dat de scholen gesloten waren?

Voor een bepaalde laag der bevolking was dit elk jaar steevast: een huisje huren aan zee in een deftige badplaats, of men ging naar de Veluwe.

Voor anderen, met een wat dunnere portefeuille, was er een veelgebruikte oplossing: Kinderen uitwisselen bij diverse ooms en tantes, die in een andere plaats woonden. Of vader en moeder namen een dagje vrij en trakteerden hun kroost op een dagje naar de speeltuin, zoals een Hollands deuntje zo treffend beschreef.

Maar hadden wij vroeger minder plezier dan onze kinderen nu, die meer de beschikking hebben over motorboten, waterskieën en wat dies meer zij?

Wat bood Holland veel, ook op het gebied van de geschiedenis.

Als kinderen waren wij als het ware omringd door de eeuwen, ook al hadden we dat zelf niet in de gaten.

Eén stadje blijft voorgoed in onze herinnering gegrifd, omdat we er zoveel tijd in doorbrachten. Het stadje Ommen, in Overijsel, stond bekend door zijn prachtige omgeving van bos en heide, en werd in de zomer dan ook druk bezocht door vakantiegangers.

Wij waren zo gelukkig hier een oom en tante te hebben wonen, en ook al was deze plek maar achttien kilometer verwijderd van onze geboorteplaats, toch vonden wij het een hele reis op de fiets.

Wat kon je als kind een intens tevreden gevoel hebben, als je 's morgens wakker werd en je buiten, nog geen drie meter verwijderd van je bed, de wagens met de rammelende melkbussen hoorde voorbijhotsen op de nauwe klinkerstraatjes. Je hoefde maar even te wachten of je hoorde het carillion op de markt zijn luchtige wijsjes spelen, en vanuit het achterhuis, waar oom's bakkerij was, drongen heerlijke geuren van versgebakken brood het hele huis door. Dinsdags was het marktdag, en dan waren we de hele dag vertrokken. Onze eerste gang was naar de veemarkt, waar het een geloei en geblaat en gehinnik was van jewelste. We hadden intense bewondering voor de handelaars, die er zo stoer uitzagen met hun vaak wat rode neuzen, en die zich in de handen lieten slaan dat het ketste, tot een koe of paard of big van eigenaar verwisseld was.

Vervolgens kwam de fruitmarkt, en ook die bood veel aantrekkelijks, want er werd ons wel eens een gekwetste appel of peer toegestopt door een van de goedmoedige verkopers, die elke week weer een ander treffend verhaal opdiste, en onder anderen wist te vertellen dat fruit maagzweren genas, goed was voor kale schedels, en aambeien deed verdwijnen.

Voor de lapjesmarkt hadden we minder belangstelling, maar vlak daarachter stond de met mos en klimop begroeide "Grote Kerk" al eeuwenlang te dromen, en wat kon je je daar heerlijk verstoppen in de vele nissen en hoeken.

Op geen enkele marktdag ontbraken de visstalletjes, en met griezelende bewondering zagen we hoe de boeren, na goede zaken te hebben gedaan, zichzelf trakteerden op een zure haring, die ze met het hoofd in de nek, in de wijdopen mond lieten glibberen, waarna ze zich naar het dichtsbijzijnde café spoedden, om de zure smaak weg te spoelen met een glaasje oude klare.

Wat hadden we een plezier als oom ons meenam in een wankele roeiboot om te zien of het riviertje de Vecht, nog wat vis in haar duistere diepten verborg. Zodra hij een kronkelende worm aan de haak deed, knepen de minder dapperen onder ons de ogen stijf dicht, maar ook vroeger hadden wij hetzelfde triomfantelijke gevoel, wanneer een visje aan de haak spartelde, als nu onze kinderen hebben. Even buiten het stadje lagen wat weilanden, gescheiden door sloten, en ook die sloten waren een bron van puur genot voor ons. Met wat vriendjes en vriendinnetjes maakten we een wandeling, en wanneer we warm werden wisten we daar wel raad op. Achter een bosje struikgewas kleedden we ons uit, tot op een enkel kledingstukje na, en weldra probeerden de twee verschillende sexen elkaar de zwemkunst bij te brengen.

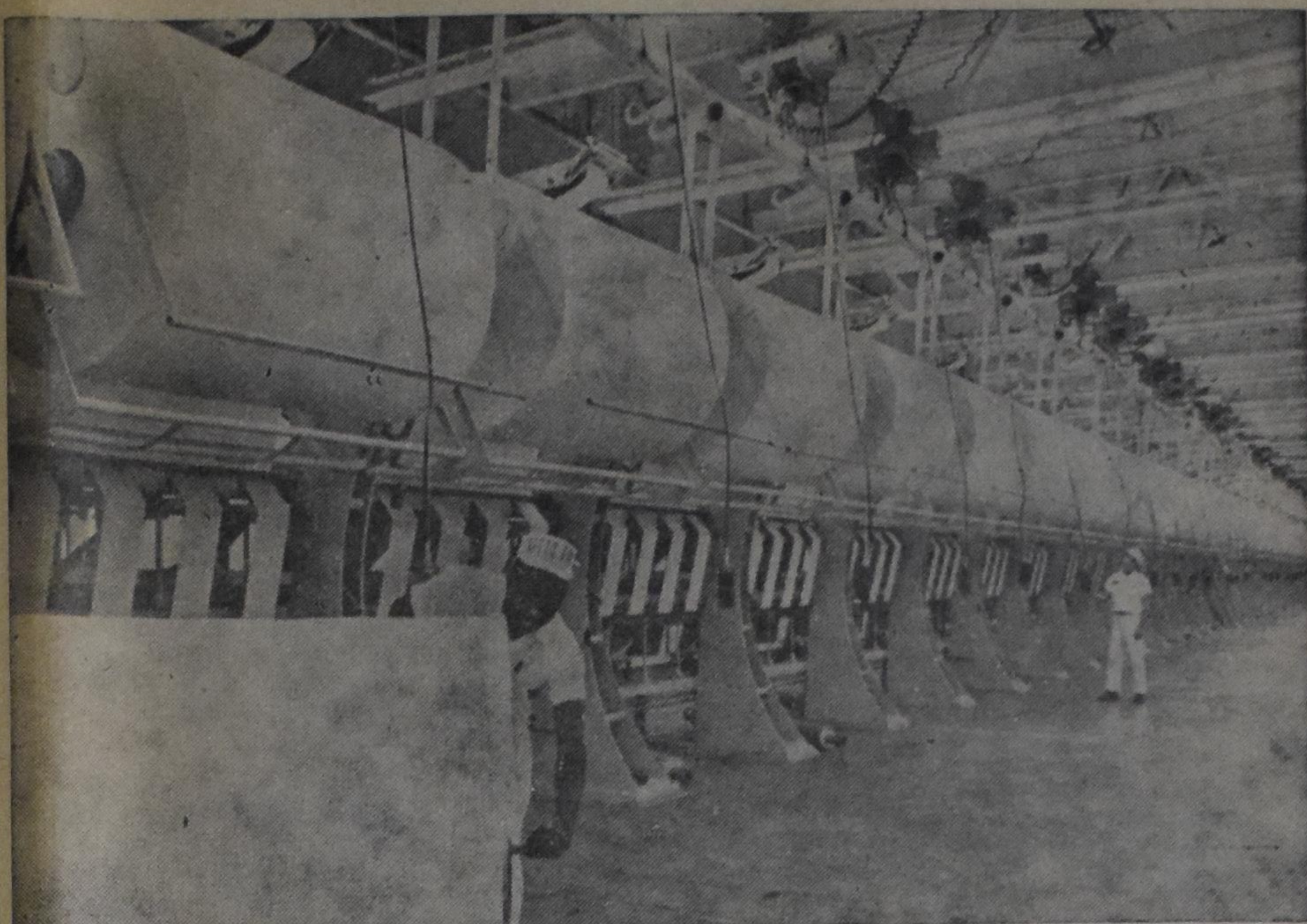
Wanneer je later, afwisselend op je buik of je rug, omdat je aan beide kanten moest drogen, met je handen onder het hoofd in het gras lag, en de witte wolkenmassa's bewonderde, en de blauwe lucht, en je de grutto en andere weidevogels hun eigen naam hoorde roepen, welde een loom gevoel van dankbaarheid in je op. Zoiets van: God is in His heaven, all is well with the world".

Op andere dagen lieten we de sloten met rust en gingen bramen plukken of bosbessen zoeken. Wanneer we met blauwe handen vol schrammen en blauwe monden en enkele volle blikken met bessen weer thuis kwamen, stonden we er op dat onze oogst direkt verwerkt werd tot jam, en met argusogen keken we toe of een broertje of zusje zichzelf niet te royaal bediende van het eindprodukt.

Soms werd ook gedurende de vacantie een schoolreisje georganiseerd. Het programma varieerde weinig van jaar tot jaar; het was nuttig en het was aangenaam. Gedurende de morgen werden wat eeuwenoude kerken of kastelen bezichtigd, vervolgens kwamen de museums, en als er dan nog tijd over was kwam de dierentuin of het hertenkamp aan de beurt. Wanneer we 's avonds moe en voldaan uit de bus stapten, hadden we een schat van nieuwe indrukken opgedaan, en gezien dat Holland groter was dan de grenzen van onze eigen plaats.

Waren wij als kinderen gauwer tevreden dan onze kinderen nu? Dat staat nog te bezien. Maar zeker is wel, dat wijzelf, nu we volwassen zijn, nooit meer zo intens en zo onbevooroordeeld en onbevangen kunnen genieten van alles wat er om ons heen gebeurt als vroeger, toen we alles nog zagen met de ogen van een kind.

Mrs. B. Hosmar

FIFTH MILLION SNEEZES. These regimented rolls represent more than 50 million tissues. The fluffy paper is unwound in strips, folded in an inter-locking pattern, cut and packaged automatically at Kimberly-Clark Corporation's new plant in South California. Kimberly-Clark also has a big interest in the Kleenex-producing plant of the Spruce Falls company at Kapuskasing, Ont.

CEES VERKERK, DE VERMAARDE SCHAATSENRIJDER

uit Puttershoek won deze winter reeds verschillende kampioenschappen. Een andere grote prestatie was de verbetering van het wereldrecord op de 1500 meter, dat op naam van Magne Thomassen stond. Cees Verkerk legde in Zwitserland de 1½ kilometer af in 2 minuten en 2 seconden.

Evangelical Youth Leaders Meet

On February 3, 4 and 5 the chief executives of six evangelical interdenominational student movements met in Denver, Colo. Represented were Campus Crusade for Christ International (Bill Bright), Inter-Varsity Christian Fellowship of Canada (Wilber Sutherland), Inter-Varsity Christian Fellowship in the United States (John W. Alexander), The Navigators (Lorne Sanny), Young Life (Bill Starr), and Youth for Christ (Sam Wolgemuth). The purposes of this, the second annual such meeting, were to provide for fellowship among the men as brothers in Christ, to understand better the ministries of the different movements, and to seek God's will as to how their respective groups could complement one another and strengthen the ministry of Christ to the student world.

Extended time was spent studying the Word of God, sharing personal spiritual lessons, and praying together. There was a deep concern to accelerate communication of God's redeeming love and forgiveness through Christ to the student world. It was their common conviction that the present student unrest is opening the door more widely for presentation of the claims of Christ and calls for the mobilization of Christian youth. The men declared their desire to love, complement and aid one another and the movements which they represent in this great task.

The devil can cite Scripture to suit his purpose.

When Satan goes to church, he goes to prey.

Generale Synode van de Gereformeerde Kerken

In Sneek wordt op 13 mei de generale synode van de gereformeerde kerken geopend. Hieraan gaat, op de avond van 12 mei, een gebedsdienst vooraf. Voorganger in deze dienst is dr. P. G. Kunst, præses van de vorige synode. De eigenlijke werkzittingen van de synode beginnen, nadat de agendastukken in commissievergaderingen gedurende de zomermaanden zijn behandeld, op maandag 25 augustus in het centrum De Blije Werelt te Lunteren. Daar vergadert de synode, zo is de bedoeling, maandelijks een week tot maart 1970.

Belangrijke punten op de agenda van de komende synode zijn het vraagstuk van oorlog en vrede, de kerkelijke problematiek in de grote steden en in samenhang hiermee de vraag of andere organisatorische structuren voor de kerk gewenst zijn. Hierover worden uitvoerige studierapporten verwacht. Ook komen enige onderwerpen opnieuw ter sprake zoals de eventuele aansluiting bij de Wereldraad van Kerken, de organisatie van het vormingswerk, de intercommunie en de toelating van de vrouw tot de kerkelijke ambten. Bij dit laatste gaat het er alleen nog om enige kerkordelijke bepalingen vast te stellen voor vrouwelijke predikanten. Ook is een concept voor een gezamenlijk hervormd-gereformeerd gezangenboek ingediend.

Nederlandse deelname aan Duitse "Kirchentag"

Van 16 tot 20 juli vindt in Stuttgart de grote tweejaarlijkse Duitse "Kirchentag" plaats. Thema is "Honger naar gerechtigheid". Men verwacht ook ditmaal weer dat de meeste buitenlandse gasten uit Nederland zullen komen. Uitnodigingen om officiële vertegenwoordigers te zenden zijn o.a. verzonden aan de Gereformeerde Kerken in Nederland. In totaal rekent men op 1000 buitenlandse deelnemers.

Voor het eerst zijn ook roomskatholieken officieel geinviteerd om deel te nemen aan deze manifestatie van de evangelische kerken in Duitsland.

Canada's Big Inland Sea

Hudson Bay

Destined to play a big part in Canada's future development is Hudson Bay, 300,000 square miles in extent and in recent months the scene of increased investigation by commercial mineral explorers and government scientists and administrators.

Already a highway for trans-Atlantic freighters trading into the port of Churchill (where annual cargo handling totals are now three-quarters of a million tons) and a naturalist's delight through the wide variety of animal life, this major inland sea may soon be a major source of oil and other underwater and coastal minerals. For here is a promising inland geological region which is easily reached by sea through the Hudson Strait corridor and which has deep water enough to allow even the new super tankers safe passage to wherever they may be needed in the years to come.

In addition Hudson Bay has kept many of the exciting attractions that called the adventurous discoverers from many lands in bygone times. Remaining there are still the many little-known and lightly explored onshore areas of lake and river, the settlements of hardy Eskimos who still venture out on the hunt for walrus, caribou, whitewhale and seal, the centres of awesome wildlife like Digges Islands where the sea murres in their hundreds of thousands fill the air with their calls and bodies between the vertical ledge-studded cliffs, and the yearly pageant of arctic freeze over and spring breakup.

With scheduled airline flights and smaller feeder lines operating up and down the coasts and the railways to Churchill and Moosonee even running special tourist trains, there is now more opportunity for a bigger variety of Canadians to visit this fascinating region. Hudson Bay, brooding and mysterious for centuries, is on the verge of becoming yet another segment of the vigorously evolving Canadian mosaic. — *John Ough.*

Seismic charge sends water high during exploration work in Hudson Bay by the North Star II.

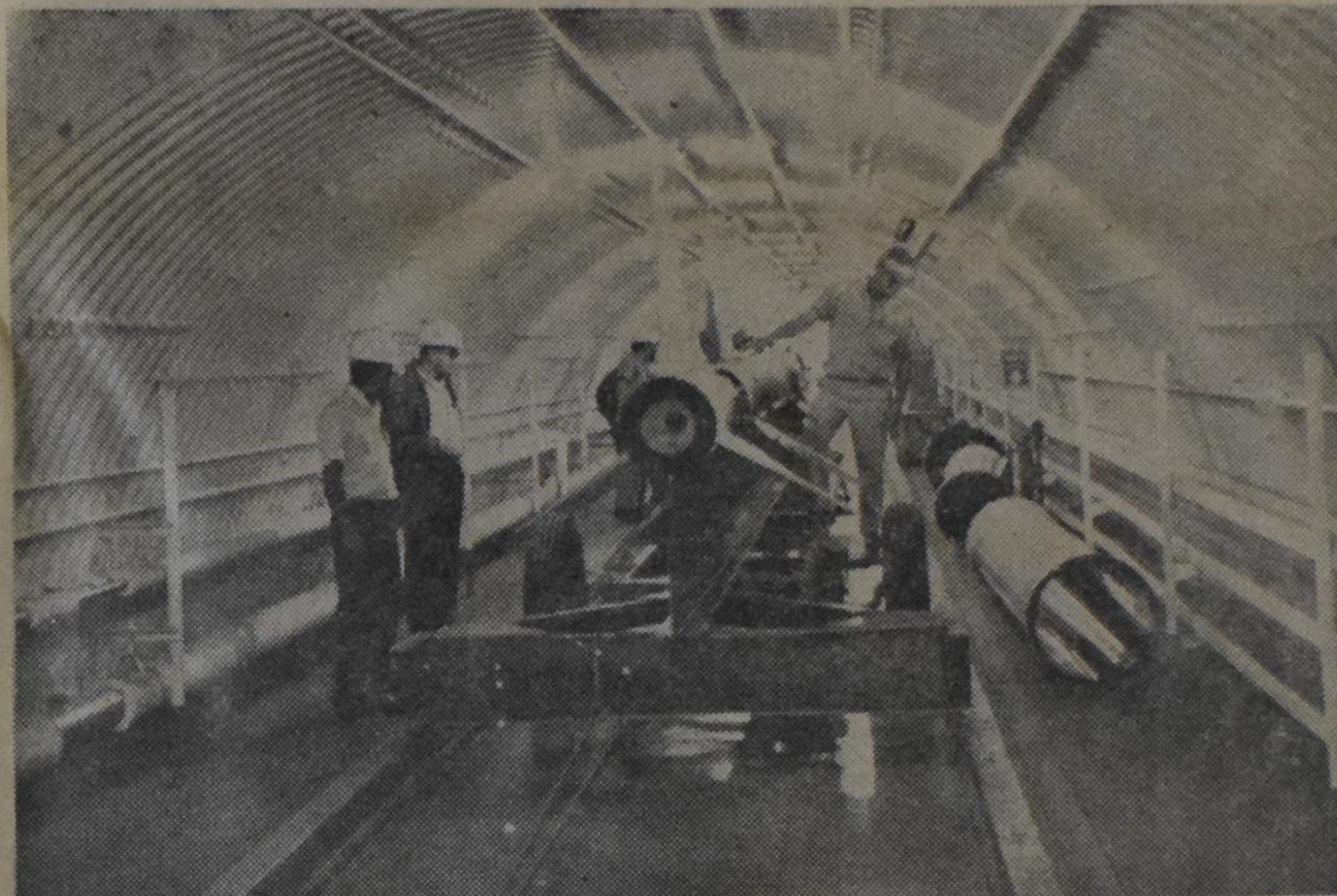

Eskimo hunters at moment of harpooning a walrus from an ice floe in Hudson Bay.

NATIONAL FILM BOARD PHOTOSTORY

Observers at the National Research Council's *Auroral Observatory*, near Churchill, Manitoba.

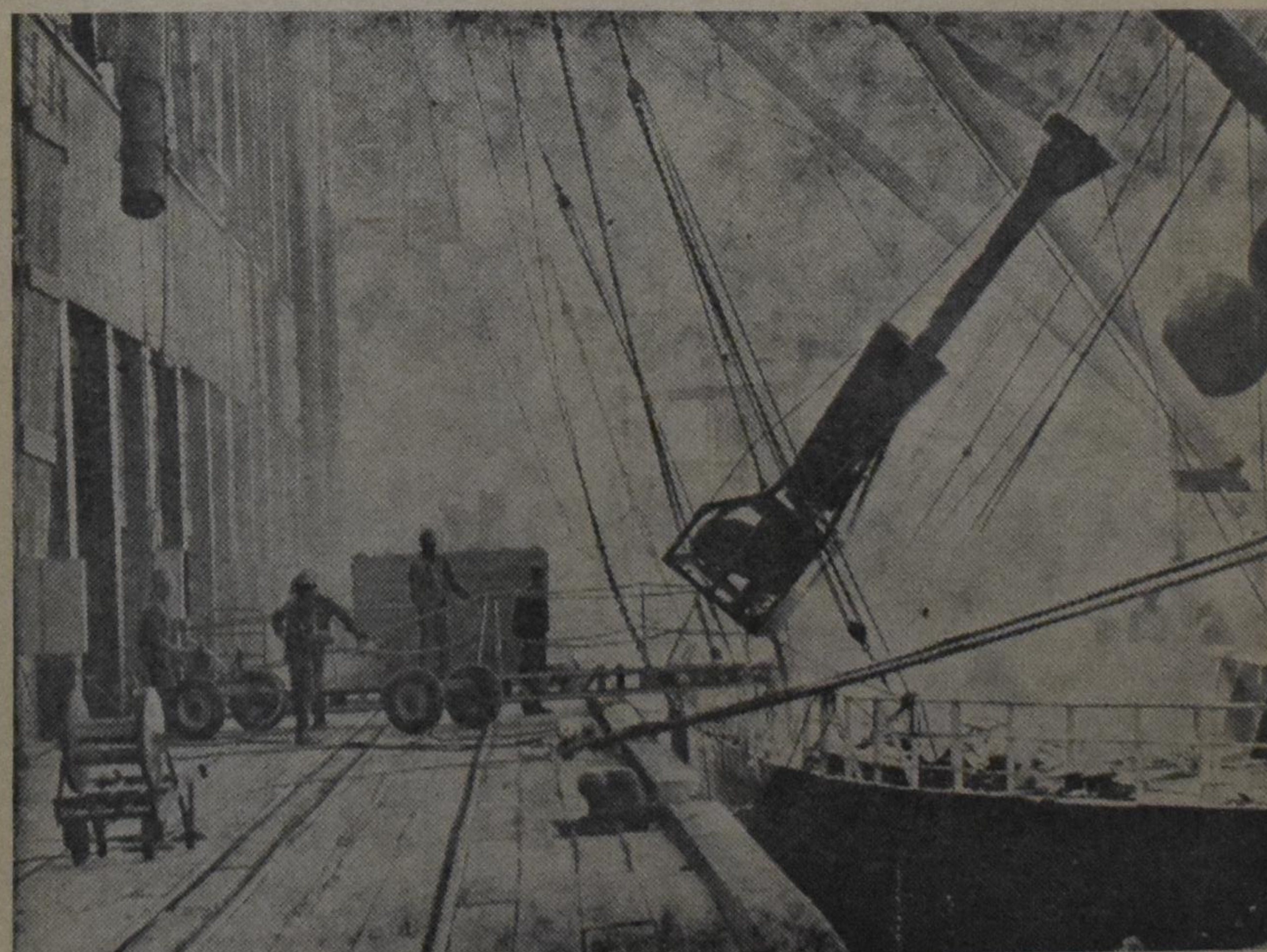

Canadian *Black Brant* scientific rockets are readied for the launching pad at the Churchill rocket range.

Above: Coral Harbour Eskimos hunting walrus in northern Hudson Bay.

Below: Dockside scene, port of Churchill.

Left: Eskimo girls in school, Coral Harbour.

— photos by Terry Pearce

TOWARDS A CHRISTIAN SUNDAY

by Arnold De Graaff

Slowly, a subtle change is taking place in the observance of the Lord's day. The younger generation does things differently than the older. What was considered modern fifty years ago, is today old-fashioned.

Some people worry about these changes and variations in Sunday observance. And you can understand and share their concern. Is not God's law the abiding and unchanging norm for our lives? Is not the fourth commandment the same as it was fifty years ago and doesn't it have an identical meaning in South African, English or Dutch? Many people are concerned about this and especially about the growing tendency to work on Sunday, and forbid all Sunday labour, except works of necessity.

Other Christians are not so sure. What are works of necessity in our complex and interelated society? If in a big city like Chicago, for example, an adequate number of doctors, nurses, pharmacists, ambulance-drivers, policemen and firemen are to be on duty, what doesn't that involve? Then think of all the people employed on that day to care for the adequate functioning of gas, water, electricity and telephone service. Think of the taxicab drivers who have to be on hand for emergencies. Think of all the cooks and waiters who work on Sunday in hotels and restaurants. Must visitors not be able to eat on Sunday? Or should they have gone home before Sunday? Yet we tend to frown upon someone working in a restaurant on Sunday. Do we have no responsibility here? And what about the people working at airports and railroad stations? Or should trains not leave Los Angeles for Chicago on Friday? But then what about the mail and luggage? And what about the industries and businesses that depend on fast and regular delivery, like a flower wholesale house? If we benefit from these services, may Christians refuse to take their turn to work on Sunday?

It was particularly through the English Puritans that the strict observance of the Sabbath commandment and the idea of the direct relationship between the Sabbath and the Lord's day gained precedence in the Anglo-American world. It is only during the last decades that some are beginnning to doubt whether they were right. They are calling attention to Calvin and the Heidelberg Catechism. With these questions in mind, let us listen anew to the fourth commandment.

All the commandments are Revelation of God's will. They mark the areas within which we can find life — life as God intended from the beginning — true life. The commandments are unto life. They are roadmarks. Along those paths God will walk with us. When we walk in this way, we find fellowship and joy and peace and wholeness. In short: rest. This brings us close to the central thrust of the fourth commandment.

This is the central, abiding meaning of the fourth commandment: we must regularly celebrate God's victorious deeds in Jesus Christ in creation and re-creation.

That is the positive norm, the directive for our observance of the Lord's day — to live out of His victory, to call it to mind again and again.

What better way is there to celebrate the new life in Christ than by eating some grain when you are out for a walk and hungry! To renew and restore life — that is truly celebrating God's redemption; that is fulfilling the fourth commandment! And Jesus is Lord of the sabbath.

The central thrust of the commandment points to the liberation and renewal of life, to our being able to rest in God every day of our life, to our taking joy in God's creation restored in Christ.

The central thrust of the sabbath commandment is not the command against all work, but its abiding meaning is that we must regularly celebrate God's re-creation in Jesus Christ. That is the norm for us and that raises many questions, for we are so bound to a legalistic tradition that we hardly know how to celebrate.

The more secular our society becomes and the more Sunday becomes just another free day, the more emphasis the positive aspect of the commandment must receive; the more we must demonstrate to modern man what it means to be free, truly free from the curse upon our work, and what true recreation is really like. If we truly witness to this central thrust of the commandment by word and deed, we, too, may begin to understand that God's commandments are unto life, that they liberate and show us the way, very concretely. That is our calling. Let us then rest in God, playing and working before His face to our hearts' content, developing and caring for God's creation, every day of our lives. In the meantime, let us remember the admonition of the writer to the Hebrews: Let us not forsake our own assembling together, as is the custom of some; rather, let us exhort one another and so much the more when we see the day of God's eternal sabbath drawing near.

(RES News)

FOOD FOR THOUGHT

Last night I drove home from Peterborough to Brockville. Highway 401 stretched out dry and clear before me with only the usual number of night-time truckers swishing past me. Paying sufficient attention to the road it gave me a good opportunity to think. I had just attended the Annual Meeting of the Canadian Bible Society, Bay of Quinte District. In many ways it had been a good meeting. The District Secretary, the Rev. C. Rudd, in his report had mentioned that Scripture distribution as well as financial contributions had been higher in 1968 than in the previous year. For the first time in the District's history a teenager had been appointed to the Board. The guest speaker, the Reverend Russell T. Self, a Presbyterian minister home on furlough from twenty years of missionary activity in India and now under appointment by the United Bible Societies as Circulation Consultant for all of Asia had given a very stimulating address. It had struck me that the speaker faced with the oppressive need and the keen competition of communism in Asia had found no time to quibble about certain fine interpretations of Scripture. The need of the hour he summed up by saying: "Distribute the Word of God in the language that the people understand at a price that they can afford."

In the opposite lane another truck came thundering down a hill, blinking his headlights at me. I must have forgotten to dim my lights for him. I was somewhere between Trenton and Belleville. Suddenly this brought back another thought. After the meeting a Presbyterian minister from Bobcageon had asked me: "Are there any other Christian Reformed ministers or members present?" With a quick look around I had replied rather hesitatingly: "Eh, no, I do not think so." I had known full well that there had not been, but you don't admit that too readily. Still the answer to that question kept haunting me. Why had Christian Reformed people been conspicuous by their absence? Within the area of the Bay of Quinte District, which runs from Brockville to Bowmanville, there are more than twelve hundred Christian Reformed Church families with almost three thousand communicant members. Where had they all been last night?

Had the Annual Meeting been publicized enough? "Is it possible," I wondered, "that we are too busy implementing some secondary implications of the Christian Gospel at the expense of its primary task? Is it possible that we are becoming selfish introverts rather than selfless extroverts? Are we building a palace while forgetting about the orders of the KING?" These thoughts kept coming back, till I left 401 at North Augusta Road in Brockville. I was home, but the questions remained without satisfactory answers. Here is food for thought. I hope that this *thought* may lead others to *action* in the work of the Canadian Bible Society.

Rev. John G. Klomps

Protestant-Catholic Services for Unity Held in Calvin Auditorium

For the first time since the Reformation, Roman Catholics and Protestants worshipped together in the John Calvin Auditorium in Geneva. The service marked the week of prayer for christian unity in January and was attended by members of the Dutch Protestant Church in Geneva and by Dutch Roman Catholics.

The Rev. Albert van den Heuvel, director of the WCC's Department of Communication and a pastor of the Netherlands Reformed Church, led the service. Father Franciscus Dirks who is responsible for the pastoral care of Dutch Roman Catholics in south-west Switzerland preached the sermon.

In this auditorium John Calvin preached and here the English speaking Protestant refugees met for worship. For more than two centuries the theological classes of the University of Geneva met here.

The building is used today by several foreign congregations, including the Church of Scotland, the Waldensian Church of Italy and the Netherlands Reformed Church.

(RES News)

CROSSWORD PUZZLE

ACROSS
1. Mizzen is one
5. Cicatrix
9. Gambol
10. Phenomena of light
12. Gaucho's rope
13. Royal order
14. Half ems
15. Indian, originally of Canada
17. Hindu unknown god
18. Overhead train
19. Frightens suddenly
21. Very large snake
23. Where Addis Ababa is: abbr.
24. Conflict
25. Churchill's "so few": abbr.
27. —— Beta Kappa
29. Borge or Hugo
32. Apostate
35. Music note
36. Jolson
37. Fix, as broken articles
38. Potato state: abbr.
39. Lady of the toast
41. Dipped out, as water
43. Turn up one's nose
44. Miss Fitzgerald and others
45. Swiss river: poss.
46. Close, as a hawk's eyes

DOWN
1. Chiefly
2. Wallaba trees of Brazil
3. TV receiver
4. Farm vehicle
5. Diaphanous
6. Military school student
7. Fatima's husband
8. Space Age projectile
9. Crawl
11. Put away in a secret place: sl
16. Sought office
19. Tibetan sheep
20. Remaining
22. Romulus to Remus
25. Conundrums
26. Fearless flyer
27. Nannies buggies
28. Capital of Montana
29. Carting vehicle
30. Severe
31. Peruse
33. Live cc
34. Part of transmsion
38. With nothing to do
40. Marshy meadow
42. Strong beer

SOLUTION to previous Crossword Puzzle

Someone asked Thorwaldsen, the noted Danish sculptor, "Which is your greatest statue?"

He promptly replied, "The next one!"

Garden Graph

By DEAN HALLIDAY

SPRING PRUNING OF EVERGREENS

EVERGREENS usually require some trimming to keep them neat in appearance and within the bounds of the space they occupy.

This is a good time of the year to do it, while they are still somewhat dormant. They can be trimmed later, after the new growth hardens, in the fall, but if it is done now the scars made by pruning are more quickly covered up when growth starts.

An annual grooming also tends to keep them thicker and more compact with new growth from the cut ends. Yews and hemlocks have a tendency to send out vigorous terminal growth, as shown in the accompanying Garden-Graph, especially if they are growing in the shade. This long shoot should be removed each spring, once the plant has become established. This will force lateral shoots to develop, which in turn, will add compactness to the plant.

When an especially compact growth of pines is desired, they should be disbudded, as shown. Removing the central or terminal bud causes the side buds to spread apart and form a much more dense growth.

Firs, pines and spruces should be pruned during or just following the stages of most active growth.

Junipers, arborvitaes and retinosporas can be pruned at almost any time without damage, but ordinarily the most satisfacory time is just prior to the stage of most active growth.

BELIEVE IT OR NOT: THE BIBLE IS NONSENSE

The Bible contains pure, unadulterated nonsense. Let me give three examples.

1. Election and human responsibility

On the one hand the Bible teaches unequivocally and continually that God elects some and and not all: "Many are called, but few are chosen" (Matt. 22:14); "You did not choose me, but I chose you" (John 15:16); "Jacob I loved, but Esau I hated" (Rom. 9:13); and the Ephesian saints were foreordained according to the purpose of him who works all things after the counsel of his will" (Eph. 1:11).

The Bible even teaches that God's election is unconditional, i.e., God does not choose people upon the condition that they will believe and be good. Paul writes that the choice of Jacob and rejection of Esau was made before the children were born and before they had done anything good or bad, "that God's purposes according to his choice might continue, not on the basis of our works but of him who calls us" (Rom. 9:11). Elsewhere, he states that God chose us in Christ before the foundation of the world, in order that — not because — but in order that we should be holy (Eph. 1:4). Luke tells us pointedly that as many as were ordained to eternal life believed (Acts 13:48). Foreordination was not conditioned on someone's believing, but vice-versa, someone's believing was conditioned on his being predestinated.

So, on the one hand, the Bible teaches divine election.

On the other hand — and here is the nonsense — the Bible continually holds all men responsible for what they do. Its teaching about predestination never once allows man to blame God — even in the slightest — when man refuses to believe. Never does it permit the suggestion that God is at fault for having ordained things in a certain way. On the contrary, the Bible continually exhorts man to repent, believe, grow in the grace and knowledge of Christ, pray, not faint, acquit himself like a man, and be strong. And if he doesn't, it is 100% his fault and not God's.

How in all the world can anyone reconcile these two contradictory statements? On the one hand, God elects and reprobates; and, on the other, man is responsible. Logic demands that it be one or the other: either God elects and man is a puppet, or man elects and God sits idly by hoping man will elect him. But it is foolishness to say that God elects unconditionally and that man is still responsible. It is utter folly to speak of the responsibility of a fore-ordained thief.

The Arminian sees the irrationality and tries to correct the contradiction by eliminating one of the contradictory statements: God's unconditional election. On the other hand, the hyper-Calvinist sees the irrationality of holding to both statements. Contrary to the Armenian, he solves the problem by eliminating the other side of the coin, human responsibility.

Yet the Bible teaches both sides — divine sovereignty and human responsibility — and therefore the Bible talks nonsense.

2. An omnipotent, loving God

Or, to take another example, the Bible tells us such apparently contradictory facts as: 1. God is all powerful and all loving; and, yet, 2. God ordains napalm war, volcanic death, and the cancerous suffering of a young mother of five. Foolish! says the logical person, such as theologians Nels Ferré and James Pike. An all-loving and all-powerful God would not allow such heartaches.

3. Sincere offer of the gospel but limited atonement

Finally, to mention but one more example of Biblical nonsense, the mystery of limited atonement. The Bible says — and the Reformation taught — that the Father sent Christ to die for his people and not for all the world and that Christ went to hell to make a substitutionary sacrifice for them alone.

Yet — and here is the contradiction — the Bible tells us that God sincerely loved all, even those who are hell-bound, and desires the salvation of all, reprobate as well as elect.

Yes — these are but three examples of unadulterated Biblical nonsense. For man, that is — not for God. To man's mind it seems ridiculous, foolish, nonsensical. And it is. Man cannot and never will solve those problems. He is just a finite man.

But it is not foolishness to God. His ways are higher than our ways as the heavens are higher than the earth. What seems illogical to man makes complete sense to God. God's foolishness is wiser than man's wisdom (I Cor. 2:25). He can reconcile what seems to man to be contradictory statements.

"Oh, the depth of God's riches, wisdom and knowledge. How unsearchable are his judgments, how untraceable his ways" (Rom. 11:33).

Dr. E. H. Palmer
in "Torch and Trumpet"

Church Editor Sees Need of Healthy Liberty and Conformity

(Grand Rapids, Michigan) — Writing in the Reformed Herald, the editor Norman C. Hoeflinger warned church people who decide all issues on the basis of God's word not to make of no effect the Word of God by their traditions. Mr. Hoeflinger said: "Let us recognize that there are issues that arise that are not easily settled by appeal to Scripture. Even after much Bible study, sincere Christians within the same confession sometimes differ in their practices. We must in these instances respect each other's integrity and Christian conscience. At the same time, we must not only extend liberty to each other, but we must be willing, as much as conscience permits, to conform to the practices of our brethren. In order to survive and prosper, a church, as a family, a nation, a society, needs a healthy liberty and conformity.

"As issues of controversy arise in our midst, let us first of all submit ourselves to the Word of God, and let us also be willing to submit to one another. It is a sign of Christian maturity."

(RES News)

FIVE-DAY MAIL DELIVERY WEEK

The shortened Post Office delivery week and the new single mail processing system which became effective February 17th, was confirmed today by the Honourable Eric Kierans. The Postmaster General stated these adjustments will result in better use of staff, allow a greater number of employees to enjoy a Monday to Friday work week and will mean a saving of some $13,000,000. to the Canada Post Office.

There will be no change in postal service in smaller centres generally served by post offices operated in conjunction with a private business, or from a private dwelling. Rural route delivery service to boxes located on or near the property lines of farm homes and of residences on the fringes of suburban areas, will also continue as at present.

In communities not served by letter carriers and where service is provided from self-contained post office buildings, first class mails and daily newspapers will be processed for delivery and wicket service not exceeding four hours will be provided on Saturdays. The wicket transactions will include general delivery, the sale of postage stamps and money orders and the acceptance of items for mailing. Lock box service will be maintained and mails will be received and despatched.

In areas served by letter carriers, sub post offices located in drug stores and similar business establishment will remain open to provide a wicket service for the sale of stamps and money orders and for the mailing of items requiring weighing and documentation. At the post office, lock box delivery will be available and general delivery will be provided for four hours. Those customers who must have Saturday mail, will be able to obtain it by arranging receipt through a lock box at the post office. However, they will have to take delivery through the postal box at all times.

Special delivery will continue as now, on both Saturday and Sunday. Weekend street letter box collections will continue to be made and mails will continue to be received and despatched.

While mails will be processed on both Saturday and Sunday, Mr. Kierans said staff arrangements are being made to reduce the number of staff members required to work on weekends to a minimum.

TEACHER'S WANTED

THE WORLD AROUND US

BRAZIL

In March Brazil will mark the fifth anniversary of the revolution that launched the most sweeping political change the nation has experienced since 1945, and it will also be the month that President Artur da Costa e Silva will have completed half of his elected four-year term of office. Both the admirers and the critics of the current situation will no doubt give some comments about the achievements and failures of the revolution and of the Costa e Silva administration. The critics of the regime will point to December 13, 1968, the day when the federal congress closed and Da Costa a Silva assumed dictatorial powers. They will also point to the purging of legislators in February 1969, and the recessing of five state legislatures for an indefinite period of time. This brings the total to 81 congressmen removed since December 13. Of these 71 have lost their political rights, some for as long as 10 years. This means they cannot vote, engage in politics or make political statements.

Nevertheless, Brazil does not have the stereotype military government so often found in South America. The military control the government, but most of them were elected into their offices by the people. Even though many of these men, including the President, are now technically civilians because they have retired from the army or transferred to the reserve, they are still men who have spent much or all of their professional life in uniform. And their outlook is coloured by their military experience and reflects the bias of the military soldier — a bias that equates the flexibility and pragmatism of the politician with deviousness and irresponsibility, and places a premium on order, efficiency and respect for authority within a well-defined chain of command.

President Costa e Silva and his staff look upon the revolution as a crusade to elevate moral and ethical standards in public life, to spur national development, and to promote the general welfare of the Brazilian people. Although there does not seem to be an organized opposition ready to overthrow the regime, there is still a noticeable absence of dedicated friends and active supporters. The government anticipates growing acceptance as the economic situation continues to improve. But as long as the regime continues to rule without regard of the wishes of the people, this is not likely to happen.

Most people will agree that the economy of Brazil has improved since the revolution. The cost of living in 1964 rose by 86 per cent in 1964, but was held down after the regime came to power to below 25 per cent in 1967, and lower yet in 1968. The Gross National Product, which had been outstripped by a rapidly growing population after 1963, increased by 4.4 per cent in 1966, 5 per cent in 1967 and even more in 1968. Tax receipts and government expenditures are up, reflecting business expansion and stiffer penalties for tax evasion on the one hand, and sustained massive public investment in the economy on the other. Agricultural and industrial productivity is rising; a broad range of exports has increased significantly; and Brazil now enjoys a favourable balance on a larger volume of foreign trade than before the revolution. Foreign capital was encouraged to enter Brazil, and substantial amounts have been invested in the country. The state itself has borrowed funds from foreign powers and international lending agencies and has invested the money into the Brazilian economy. The Costa e Silva administration has adopted an ambitious three-year (1968-1970) program which call for dramatic growth in the fields of basic industry, transportation, fuels and power industries. The National Steel Company's output is to be nearly doubled to 2.5 million tons by 1970; by that date the country is to be self-sufficient in the processing of crude petroleum, while the installed facilities for generating electric energy are to be raised from 8 million to 11 million kilowatts. Under an ambitious highway program inter-urban and inter-regional routes are being extended, opened, or surfaced in every major section of the country. Outlying areas will be made accessible through good roads so that the domestic market for Brazilian agriculture and industry will be enlarged. Hitherto neglected regions (especially the Northeast) are given special attention. Special tax incentives are offered to industries if they will build plants in these underdeveloped areas; improvements in agriculture and the creation or expansion in service industries is helped along by government programs and funds.

But there are also drawbacks to this massive government investment in the economy and curtailment of inflation. By drastically restricting credit to the private sector while raising taxes on income and profits, inflation was indeed reduced to manageable proportions, but the process of domestic capital formation was likewise slowed. There was not enough private money present to meet the need as outlined by government planners, so the government itself had to borrow money to invest in the economy. Those Brazilians who did have private capital to invest avoided the areas in which profits were low or uncertain — which were just those areas where the administration wanted to encourage growth. In order to break the vicious spiral of climbing wages and prices which were both the cause and the effect of the inflation, President Castello Branco enforced stringent wage ceilings, banned most strikes, and allowed unemployment in industry to reach dangerous levels for a time while management was adjusting to the new situation. Under President Costa e Silva this policy has been a little more relaxed; labourers and white collar workers have received an across-the-board salary raise, but many labourers feel that they still have to live on a wage which is too low for the prices they have to pay. The government is now studying plans for automatic adjustments pegged to changes in the cost-of-living index, but it is feared that the plan will ensure that wages will continue to lag behind prices, thus helping the working man very little.

Many people who welcomed the revolution in 1964 as a necessary measure are now having second thoughts about this. The general consensus then was that drastic measures were indeed necessary if the country was to be saved from economic disaster, but the price has been high. Under President Castello Branco's administration a decree was passed — subsequently incorporated into the constitution of 1967 — which provided for indirect election of the president, state governors and mayors of state capitals. At that time congress reluctantly acquiesced with the understanding that the decree would be revoked by President Costa e Silva as soon as the economic situation warranted it But his administration has tightened political control rather than loosen it. It has consistently refused to give an amnesty for those who were purged by the revolution as corrupt and politically dangerous, even though such men as ex-presidents Kubitschek and Quadros retain a large popular following. The officers and former officers now in decision-making positions lack confidence in the ability of the ordinary citizen to choose his leaders wisely. The men who made the revolution are convinced they saved Brazil from chaos and communism, and are determined that the nation shall not fall again into the hands of irresponsible demagogues. By claiming to have this kind of responsibility, the government can thus justifiably (as far as they are concerned) throw out 33 legislators, as they did this month, on grounds that these men were corrupt and engaged in counter-revolutionary activities.

But there is a potential danger in such high-handed attitudes. For the first time this century the Roman Catholic Church is assuming a political role as the advocate of social justice, and gives support to the small groups of students and intellectuals who are presently forming the opposition to the administration. The opposition has not yet reached alarming proportions, but a series of explosive incidents, or dramatic blunders by the government, could convert this small opposition into a major force which would see Brazil go through another revolution.

J. J. Bout.

DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN CANADA

door F. J. TERRENCE

•

De Haida, Tsimshian en Bella Coola Indianen

(Can. Scene) — De *Haida-Indianen* woonden op de Queen Charlotte Eilanden in kleine dorpjes aan de kust, dicht bij de heilbot banken. Zij waren uitstekende "zee jagers" en maakten meer zeehonden en zeeotters buit dan enig ander ras. De zeden en gewoonten van de Haida-Indianen kwamen veel overeen met die van de Tlinkit-Indianen. Zij woonden in houten huizen die aan de buitenkant prachtig versierd waren. Zij waren uitstekende houtsnijders en hun enorme totempalen zijn ook nu nog te zien aan de Westkust.

De Haida-Indianen waren dappere zeevaarders die lange reizen maakten in hun grote kano's die bestonden uit een grote uitgeholde boom. Voor de jacht gebruikten zij kleinere kano's die echter ook volkomen zeewaardig waren. Zij joegen weinig op landdieren. Zij doodden nu en dan wel beren die uit de bossen te voorschijn kwamen op zoek naar bessen en zalm.

Zij erkenden een godheid — "The Power of the Shining Heavens" — maar zij richtten hun gebeden en brachten hun offeranden aan de "Ocean Beings", de bovennatuurlijke wezens die volgens hen in de zee leefden. Zij hielden erg van zg. "potlatches" en andere festiviteiten.

Ofschoon er oorspronkelijk ongeveer 8000 Haida-Indianen waren, wonen er nu nog slechts ongeveer 600 op twee van de Queen Charlotte Eilanden — Skidgate en Massett.

De *Tsimshian-Indianen* woonden op het vasteland en op de eilanden ten oosten van de Queen Charlotte Eilanden, en waren in drie groepen verdeeld. De meer landinwaarts wonende stam waren bedreven in de jacht op de berggeit, beer en andere dieren; de aan de kust wonende Indianen joegen op zeehonden, heilbot, zeeleeuwen en zeeotters. De zalm was echter hun belangrijkste voedingsmiddel dank zij de enorme hoeveelheid zalm die ieder jaar de rivier opzwommen.

De Tsimshian-Indianen erkenden in hun midden een "Koninklijke" groep van leiders, die alleen met mensen van hunzelfde klasse konden trouwen. Zij waren uitstekende handelslieden en verkochten hun colakan olie aan stammen die verder landinwaarts woonden of ruilden de olie voor dierenhuiden. Er zijn thans nog 3000 Tsinshian-Indianen.

De *Bella Coola-Indianen* woonden in een gebied dat zich uitstrekte tot in het gebied waar de Kwatiutl-Indianen woonden, hetgeen ten zuiden van het Tsimshian gebied lag. Zoals de meeste kust Indianen gebruikten zij ook voornamelijk zalm, hoewel zij ook op zeehonden, beren en stekelvarkens joegen, en zij ook ganzen en eenden niet ontzagen.

De Bella Coola-Indianen woonden in groepen, en iedere groep was er van overtuigd dat de leden van de groep afstammelingen waren van een mystische voorvader die uit de hemelen was nedergedaald om te komen jagen. De belangrijkheid van de Bella Coola leiders werd bepaald aan de hand van het aantal "potlatches" dat hij gaf. Het was ook inderdaad zo dat als iemand zo rijk was dat hij een groot aantal "potlatches" kon geven, dat hij zich dan een plaats kon opeisen onder de leiders. De stam kende een geheime vereniging waar men de godheden in het luchtruim eer bewees met mystische dansen en ceremonieën. Zij geloofden ook dat deze bovennatuurlijke wezens nu en dan in de dorpen afdaalden en er heerste dan een bepaalde plechtigheid.

Ock de Bella Coola-Indianen nemen snel in aantal af. Van de oorspronkelijke 3000 zijn er nog slechts 300 over, die allemaal in een dorpje aan de mond van de Bella Coola Rivier wonen. Terwijl het toch al anderhalve eeuw geleden is dat zij voor het eerst in aanraking kwamen met blanken, schijnen de Indiaanse stammen aan de Westkust het ontzettend moeilijk te vinden aan nieuwe omstandigheden te wennen. Hun oude en kleurrijke verleden is voorbij; zij zien zich geplaatst in een wereld die zij niet kunnen begrijpen en zodoende gaan zij hun eigen ondergang tegemoet.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

Bent U geen lid van een vakbond?

Bent u er zich dan van bewust dat u ook dagelijks profiteert van het vele werk, dat de vakbeweging voor de Nederlandse werknemers verzet? Weet u dat dit werk vrijwel volledig wordt betaald door uw collega's, die wel bij een bond zijn aangesloten? Beseft u wel dat het er voor de werknemers — dus ook u! — aanzienlijk slechter voor zou staan wanneer er in ons land *geen* vakbeweging bestond? Hoe zou u er aan toe zijn wanneer u vandaag in uw krant het volgende artikel zou lezen:

VAKCENTRALES
HEFFEN
ZICHZELF
OP

De grote vakcentrales en alle daarbij aangesloten organisaties hebben besloten zichzelf te ontbinden. Zij vinden het onverantwoord nog langer door te gaan met werk in het algemeen belang van de werknemers, waarvoor de kosten door slechts 30 procent van de werknemers worden gedragen. Dit is een onhoudbare toestand. De overgrote meerderheid van de werknemers betaalt niet mee, maar profiteert wel van het geld en de werkkracht van de vakbondsleden. Dit is de organisaties al vele jaren een doorn in het oog. Het vakbondswerk wordt steeds duurder. Het vergt jaarlijks vele tientallen miljoenen guldens. De vakbonden menen er niet langer in te mogen berusten dat dit geld alleen door leden wordt opgebracht. Wanneer het volk van oordeel is dat het werk toch moet doorgaan, zal er een andere manier van financiering moeten worden gevonden. Zolang de vakbonden blijven bestaan lijkt een ingrijpende verandering uitgesloten. Teneinde de zo noodzakelijke wijziging te bespoedigen hebben zij besloten zichzelf op te heffen en al hun werkzaamheden onmiddelijk te staken.

De gevolgen van dit besluit zijn nog niet te overzien, Wel valt te vrezen dat er al vrij snel een chaos zal ontstaan op allerlei gebied, waardoor de positie van de werknemers er niet sterker op zal worden. Alle c.a.o.'s, die door de vakbonden zijn afgesloten, worden ongeldig als gevolg van het feit, dat deze bonden niet meer bestaan. De werkgevers zijn dus nergens meer aan gebonden. Ze kunnen hun personeel betalen wat ze willen — ook als dat aanzienlijk minder is dan het nu geldende loon.

Ook alle regelingen van andere arbeidsvoorwaarden komen te vervallen. De werknemers hebben daardoor alleen nog de rechten die in wetten zijn vastgelegd. Alle overige voorzieningen, die vaak neerkomen op een aanzienlijk betere regeling, hebben geen rechtsgrond meer. Het is duidelijk dat dit neerkomt op een ernstige verslechtering van de rechtspositie van vele tienduizenden mensen.

Tenslotte komen allerlei regelingen geheel in de lucht te hangen. De salarissen van de ambtenaren, bijvoorbeeld zijn gekoppeld aan de gemiddelde loonstijging. De omvang van die loonstijging kan alleen worden vastgesteld aan de hand van de c.a.o.'s. Wanneer die er niet meer zijn worden al deze regelingen ontwricht.

Indien er niet zeer snel afdoende regelingen worden getroffen, dreigt een groot deel van het sociaal-economisch leven totaal in de war te lopen. Uiteraard maken de regering en het parlement zich ernstige zorgen. Naar verluidt zal het kabinet op zeer korte termijn in spoedzitting worden bijeengeroepen, teneinde zich te beraden over maatregelen die nodig zijn om de dreigende chaos het hoofd te bieden.

•

Zo'n vaart zal het gelukkig niet lopen. Heel veel werk moet nog worden verzet. Daarvoor is de vakorganisatie onmisbaar. Daarom blijven de vakbonden doorgaan, met inspanning van alle krachten, aan de bouw van een betere samenleving.

Iedere organisatie doet dat op eigen manier, gedreven door eigen opvattingen, bezield door een eigen overtuiging. Dat doet ook de christelijke vakbeweging, nu al zestig jaar. Om u te dienen. Ook U!

(Gedeeltelijk overgenomen uit "De Gids")

KEEPING IN TOUCH. Constable Philip Fannine uses two-way radio to keep in touch with headquarters. All downtown Toronto policemen have been issued them in an attempt to stem rising crime rate.

Doctrinal appeal on church property out in the U.S.; property 'in air'

(Presbyterian Journal) — Even though the U.S. Supreme Court handed down a landmark decision in the Savannah case (according to Christianity Today,' the century's most important ruling on church property'), the last word has yet to be said about ownership of the congregations' properties.

While the nation's highest tribunal reversed the Georgia Supreme Court in the closely-watched Presbyterian litigation, it left the way open for settlement of the dispute in the civil courts on other than doctrinal grounds.

The unanimous decision handed down on January 27 remanded the case to Georgia "for further proceedings not inconsistent with this opinion."

Delivered by Justice William J. Brennan, the opinion said, "The departure-from-doctrine element of Georgia's implied trust theory can play no role in any future judicial proceedings." He said, ". . . First Amendment values are plainly jeopardized when church property litigation is made to turn on the resolution by civil courts of controversies over religious doctrine and practice . . . the Amendment therefore commands civil courts to decide church property disputes without resolving underlying controversies over religious doctrine."

In the wake of the decision, spokesmen for the Presbyterian Church U.S. expressed satisfaction with the ruling, and spokesmen for the Hull Memorial and Eastern Heights churches appeared confident that the action left them with their property.

The congregations had withdrawn from the denomination in 1966, alleging that the general Church had departed from its constitution. Savannah Presbytery was blocked from taking over the property by a civil court injunction. A county court, ruled that the denomination had "substantially" departed from its constitution, thus justifying the withdrawal.

Backed by the General Assembly, the presbytery appealed the case to the state supreme court, which unanimously backed the county findings. The denomination then took the appeal to the nation's top court, which unanimously reversed the Georgia justices.

Justice Brennan's opinion does not direct lower courts to take any further action, but it notes that Georgia courts "may undertake to determine whether petitioner (the denomination) is entitled to relief on its cross-claims . . . ."

If further legal action is taken, the presbytery would take the first step, seeking a dissolution of the injunction which has prohibited it from taking over the churches. Some observers said the matter may be in the courts several more years. Before starting new action lawyers may want to await the outcome of a parallel case before the Supreme Court, arising from a Maryland Church of God dispute.

Leaders of several denominations have greeted the decision with approval, suggesting that it will help avoid splintering of their Churches by unhappy congregations. Four denominations had filed "friend of the court" briefs with the Supreme Court, siding with the Presbyterian Church U.S.

In the opinion, Justice Brennan relied heavily on a decision handed down nearly a century ago in a case arising from the old Presbyterian Church U.S.A., the "Watson vs. Jones" decision, also known as the "Walnut Street" case. He wrote that "the logic" of its language "leaves the civil courts no role in determining ecclesiastical questions in the process of resolving property disputes."

While the court's decision was unanimous, Justice John Marshall Harlan attached a concurring opinion in which he stipulated that the decision should not be read so as to forbid the courts from enforcing a conditional deed or will. He included prohibition of amendments to the Confession of Faith as possible conditions that could be enforced.

(RES News)

THE INAUGURAL PRAYER FOR PRESIDENT NIXON

by Billy Graham
(an excerpt)

O God, our new President needs Thee as no man ever needed Thee in leading a people! . . . In the lonely moments of decision grant him an uncompromising courage to do what is morally right. Give him a cool head and a warm heart. Give him a compassion for those in physical, moral and spiritual need. We pray that Thou wilt so guide Richard Nixon in handling the affairs of state that the whole world will marvel and glorify Thee.

(RES News)

Let's Play Chess

Editor Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE DECEMBER PROBLEMS

No. 328 (Shouia)

This very interesting problem has its peculiar difficulties. Not too many solvers see right from the start what the author has in mind. Usually it lasts quite some time before one discovers that white has to sacrifice two Queens . . . .

1. Q-QB7 ch, a. —, KxQ; 2. P-Q8/Q ch, KxQ: 3. B-QN mate
, K-N2; 3. Q-QB8 mate
, K-B3; 3. Q-Q7 mate
b. —, K-N4; 2. Q-B5 ch, K-R3; 3. Q-N6 mate
, K-R5; 3. B-Q1 mate
c. —, K-Q4; 2. P-Q8/Qch, K-K5; 3. Q-KB4 mate

No. 328 (Kaiser-Kuntsche)

The diagram shows the black King almost stalemated, but if the Knight at KB5 moves to square Q4 the black Majesty suddenly has 4 moves to his disposal. In chess language this is called a STAR FLIGHT. The two authors together made indeed a very enjoyable problem.

1. N(KB)-Q4/K-B3/K-R3/K-R5/K-B5; 2. P-N5/Q-QB1/N-KB3/N-K6 mate.

No. 330 (Meisner)

Also this problem asks for vision. The black Bishop is time and again interfering and bothering in all possible ways unless one finds the right keymove. 1. R-KR8, thr. 2. R-N1 mate.

1. —, BxR; 2. R-N7, BxR; 3. N-N3 mate
1. —, B-Q5; 2. R-N1 ch, BxR; 3. N-N3 mate

Some proposed 1. R-N2? but this fails after 1. —, B-K8! 2. R-R8 (what else?), B-R5!!: no mate. After 1. —, B-Q5; 2. R-N2 does work.

No. 331 (Bwee)

This one is somewhat treacherous. Only 1. N-B5 will do the trick, with the threat 2. Q-N7 mate. However, 1. N-Q4? is very tempting but fails after 1. —, B-K2.

DUTCH

328. 1. Dc7ch, Kc7:; 2. d8/Dch. 1. —, Kb5; 2. Dc5ch. 1. —, Kd5; 2. d8/Dch.
329. 1. Nd4 tempo.
330. 1. Th8, dr. 2. Tg1 mat. 1. —, Lh8:; 2. Tg7. 1. —, Ld4; 2. Tg1ch.
331. 1. Nc5, dr. 2. Dg7 mat.

THE DECEMBER LADDER

	Points & Problems 328	329	330	331	Sub Total	Previous Total	TOTAL
	3	2	3	2	10		
J. Kloosterman (I), Peterborough, Ont.	3	2	3	1	9	66	75
J. Heikamp (II), Sarnia, Ont.	3	2	0	1	6	63	69
T. Palmer (I), Wayne, N.J., U.S.A.	—	2	3	0	5	59	64
H. Rombach (II), Toronto, Ont.	2	2	3	0	7	50	57
M. Melissen, Greenwood, N.S.	—	0	1	0	1	29	30
A. Renema (I), Duncan, B.C.	—	0	1	0	1	26	27
A. Guillaume (VI), Edmonton, Alta.	3	2	2	2	9	17	27
G. VandenBerg, Burnaby, B.C.	—	—	3	2	5	(New, welcome!)	5
F. Baarda, (I), Smithville, Ont.	0	2	0	0	2	(94)	2

REMARKS

The last ladder of the old year is rather small again, but also again we have the privilege to welcome a newcomer. VandenBerg made a very good start. I wish you a nice climb.

The result this time is exactly 50% with 45 points out of 90. It has been better before, but the problems in general are not too easy indeed.

Since, from now on, solutions and ladder will be published in one package, our men can check their results better and, at the same time, get the overal picture.

More good solutions of "Would you also resign?" (Nov. 29) were received from J. Heikamp and A. Renema. Thanks for the fine replies.

REMINDER

I am still waiting for the person who will become the 100th newcomer in our contest. He or she will get 45 points free, do you remember?

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage en anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Joanne and Michael Tulp are happy to announce the arrival of their adopted son

RICKY

Born December 4, 1968.

144 Paul Street, London, Ont.

With thankful hearts we joyfully announce the birth of our baby girl

KATHLEEN JAYNE

A sister for Kelvin, Helen and Elsa.

Simon A. Dykema.
Bea Dykema (nee Vanderwey).

January 29, 1969.

17 Brookmere Rd., Rexdale, Ont.

With thankfulness to the God of life we are happy to announce the birth of our son

WILLIAM CLARENCE

Born February 7, 1969.

Cora & Ralph Fledderus.

106 Brampton Rd., London, Ontario.

With joy and gratitude we announce the birth of a boy whom the Lord of life entrusted to our care

COLIN EGBERT HENK MENNEGA

A brother for Heather Melinda.

February 11, 1969.

Rev. and Mrs. Harry Mennega.

241 Stone Church Rd. E., R.R. 3, Hannon, Ont.

Mr. & Mrs. S. Eygenraam of Brampton, Ont. are pleased to announce the engagement of their daughter

ELSIE

to Mr. Akio Takesaki.

Vancouver, B.C.
Februari 15, 1969.

Mr. and Mrs. P. Veenstra are pleased to announce the forthcoming marriage of their daughter

BONNIE

to

Mr. JOHN VANDER STOEP

son of Mr. and Mrs. J. Vander Stoep of Burlington, Ont.

The ceremony will take place on March 8, 1969, at 4.00 p.m. in the Mount Hamilton Christian Reformed Church.

Rev. H. Mennega officiating.

February 18, 1969.

1026 Fennell Ave. E., Hamilton, Ont.

ANNIVERSARY

HIEMSTRA — Henry and Katie Baker, 50th, March 22, 1969; 8167 - 14th Ave., Burnaby 3, B.C.

Children:
Mr. & Mrs. Cornelius Hiemstra.
Mr. & Mrs. Harry Janssen (Catherine).
Mr. & Mrs. Peter Houweling (Gertrude).
Mr. & Mrs. Gilbert Hiemstra.
Mr. & Mrs. Donald J. Hiemstra.
13 grandchildren.

Open House March 22, 1969, 2.30-4.30, Christian Reformed Church, 8255 - 13th Ave., Burnaby 3, B.C.

On February 12, 1969 we received the news of the passing away of our dear sister, sister-in-law and aunt

TRIJNTJE LUTGENDORFF,

at the age of 68, in Leeuwarden, the Netherlands,

and on February 16, of the death of our dear brother, brother-in-law and uncle

JITSE VAN DER VEEN,

at the age of 60, in De Lier, the Netherlands.

"For since by man came death, by man came also the resurrection of the dead. For as in Adam all die, even so in Christ shall all be made alive."

1 Corinthians 15:21, 22

Brampton, Ont.:
Mr. and Mrs. L. Lutgendorff
Mr. and Mrs. J. Lutgendorff
Navan, Ont.:
Mr. and Mrs. J. Vos
Dundalk, Ont.:
Mr. S. Lutgendorff
Grand Rapids, Mich.:
Mr. A. Lutgendorff

Suddenly as the result of an accident the Lord has taken from us our beloved son and brother

ANTHONY WILLIAM LUYMES.

He was 11 years old.

Herman and Margaret Luymes.
Herman Jr., Richard, Martin, Robin and Marina his new sister.

"God is our refuge and strength, a very present help in trouble."

17th February, 1969.

In zijn Heer en Heiland ontslapen onze geliefde Vader, behuwd-, groot- en overgrootvader

WYNZEN M. ELZINGA

in de gezegende leeftijd van 92 jaren.

Sinds 30 januari 1966 weduwnaar van Saakje P. Hania.

"Ik zal met vreugd in 't huis des Heren gaan,
Om daar met lof Zijn grote naam te **danken."**

Kinderen:
Melle Elzinga, Vega
Pen S. Elzinga, Ardrossan
Jen H. Elzinga, Gibbons
S. Laarakker-Elzinga, Barrhead
J. en A. Schuring, Barrhead
Alice Elzinga, Japan
A. en J. Elzinga, Peers
A. en M. Elgersma, Neerlandia
31 kleinkinderen.
48 achterkleinkinderen.

Vega, Alberta,
Februari 18, 1969.

On February 19, 1969, the Lord took unto Himself into His heavenly glory

GAUKE ZYLSTRA.

The consistory of the Bethel Chr. Ref. Church of Brockville, Ont. thankfully remembered that he was a charter member of our congregation, in which he faithfully served as deacon, elder, and catechism teacher, and expresses its sincere sympathy to Mrs. Zylstra and her children.

May the Lord of mercy and the God of all grace comfort the family in their bereavement.

Rev. John G. Klomps, president.
J. Van Dommelen, clerk.

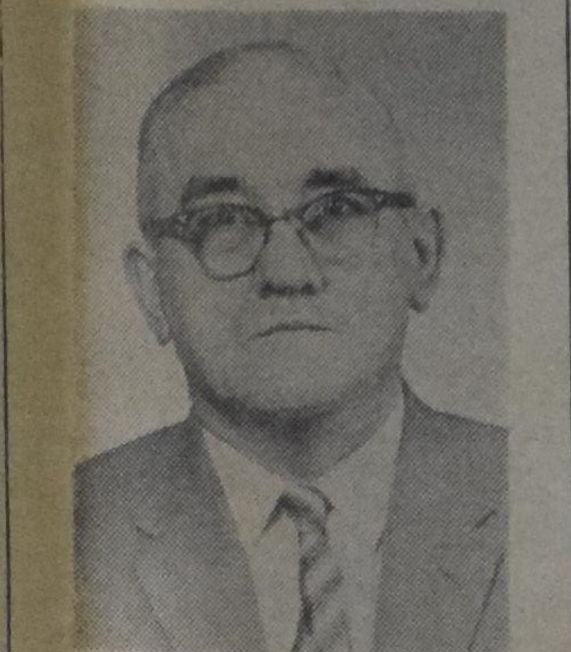
CHR. REF. CHURCH GUELPH

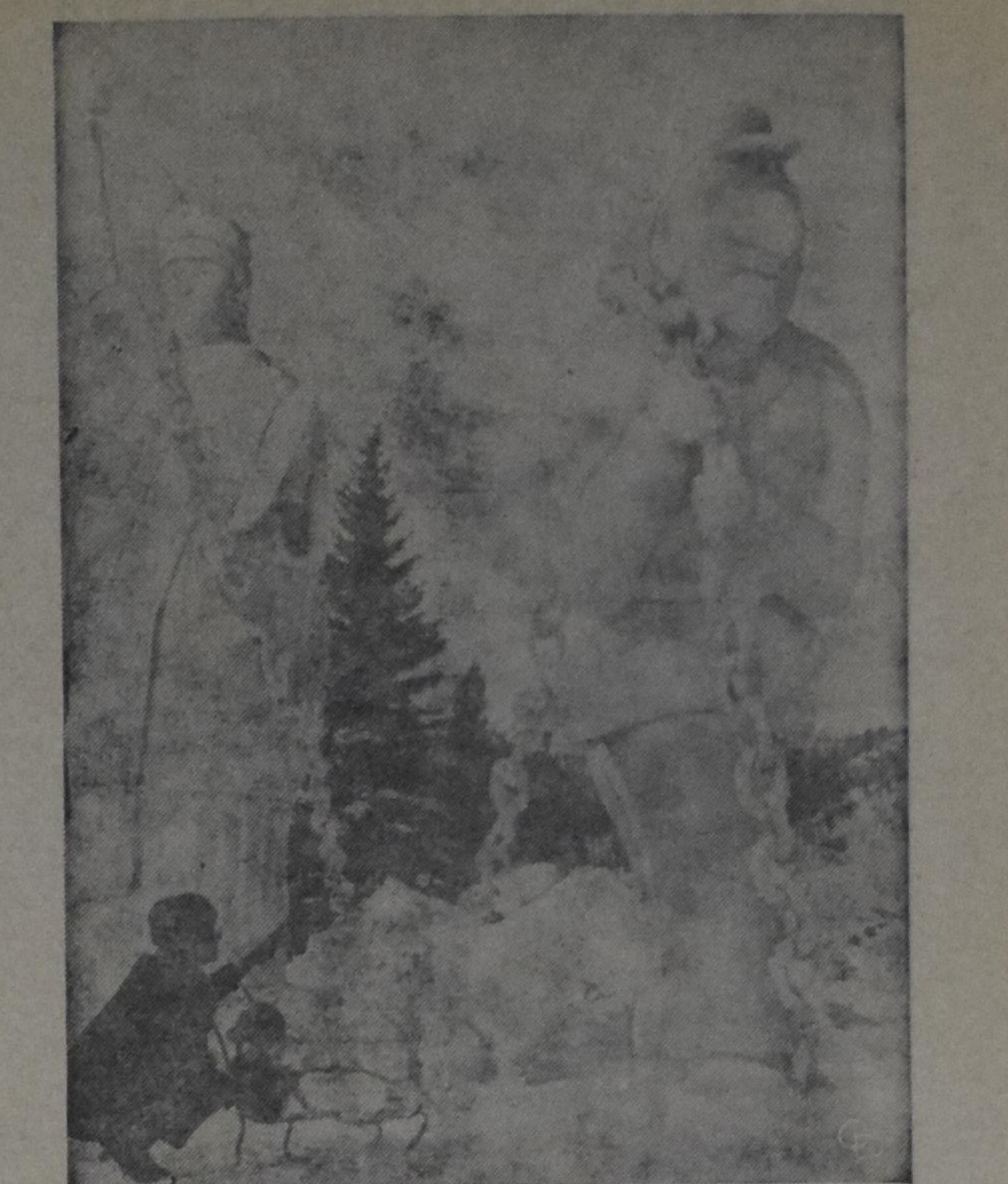
Our minister is on vacation 3 - 10 - 17 and 24th of August. Any minister who is able to lead us in worship on these dates please contact T. Ferwerda,, U. of G., Guelph, Ont.

Mr. K. L. Sahni, a Christian, age 24, of 543 Sector 18-B, Chandigarh - 18, Punjab State, India, would like to have

CORRESPONDENCE

for the purpose of exchanging stamps.

SNOW JOKE—Snow sculptoring of President Charles de Gaulle towing the Statue of Liberty back to France is admired by a woman and her daughter in Houghton, Mich. The 27-foot high statue, built by Theta Tau Fraternity, took the blue ribbon in Michigan Technological University's winter carnival. Students titled work "Da Gall of Dat Guy."

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

CRUISING THE RHINE

by H. George Franks, M.B.E.

One of the most popular pastimes of these winter days is thumbing through travel brochures to see where to go for the spring or summer holidays. With travel so easy, and comparatively cheap, these days, the choice is unbelievably wide. The only snag is that most of the popular holidays prove everything else but a rest cure, as they are usually linked with so much side entertainment and extra trips that the poor holiday-maker may get home more worn out than when he started.

However, this need not be the case, — as I personally proved very recently.

And my thoughts turn in that direction even today, because I know a number of people who are proving it for themselves by having such a holiday over Christmas and the New Year.

I make no apology for speaking about this, because my special recommendation actually starts in Holland, runs partly through Holland, and then ends back in Holland.

I refer to the Rhine cruises which are becoming more and more popular every year. Here, indeed, is the opportunity for a luxury cruise with a minimum of distraction and a maximum of comfort. Relaxation is the keynote; service is the 24-hour motto; luxury is the unfailing standard. I know this well, because I have recently made such a cruise, — to my everlasting satisfaction.

There are several companies which run Rhine cruises, but the largest is based in Germany (Cologne-Dusseldorf) but operates from Rotterdam. It uses four splendid vessels, — the Nederland, the France, the Helvetia en the Europe, — and will shortly add a fifth called, with what is surely a great touch of optimism, the Britannia.

Apart from the all-pervading comfort on these vessels, — made possible by ample space, no over-crowding, fine cabins, good lounges, splendid food and impeccable service, — they add to the joy of cruising by pulling up at a Rhine port at about 5 each evening, this providing ample opportunity for a quiet stroll ashore to see the sights. They start from Rotterdam, chug almost imperceptibly through the Dutch landscape past Dordrecht and Nijmegen to the border, and then on along the historic and ever surprising Rhine through Wesel, Dusseldorf, Cologne, Mannheim, and Strasbourg to Basil in Switzerland.

This trip normally takes five days, with only four days spent on the way back travelling with the stream.

It is easy to imagine how the traveller can select his evening stays ashore. It may be in a few of the famous German wine-houses; or perhaps a walk or drive around the historic streets and buildings; or even, as I did, visit the most unique Roman remains yet excavated in Western Europe, and have the fascinating story told by the young man who, with a few college friends, carried out the excavations in the cellars of his father's gentlemen's outfitters' shop in Cologne.

I was lucky, too, to be able to visit the new vessel Britannia under construction and to see how its complex insulation will make its engines practically noiseless for the passengers, to appreciate the wide deck space being arranged, and to envisage the heated swimming-pool being installed on the sun-deck. After her maiden voyage in May, this vessel will make 46 sailings before the end of 1969, thus enabling the whole KD Rhine fleet to run an even more frequent all-the-year-round service than it does now.

These vessels are interesting in themselves, apart from the changing panorama they make possible as they steam so comfortably through the placid Rhine waters in which ethereal mediaeval castles are still mirrored. The ships have a draught of only 4½ feet (less than 1½ metres), while as the Britannia passes through one of the locks she will have a clearance of only 2½ inches (10 cm.) on each side. Like the others, Britannia also has three decks, but it is slightly larger to accommodate 216 passengers in 108 outside cabins, each with shower, toilet and radio. All five ships are fully air-conditioned, while general amenities are a shop, hairdressing saloon, sauna bath, grill, restaurant, observation lounge and telephone connection with the land all the time.

I might add that the addition of this fifth vessel now makes it possible for international conferences to assemble in Rotterdam and then board one of the ships for daily sessions while quietly cruising up and down the Rhine at around 21 knots.

But, apart from that, I am happy to share my great holiday secret as a Christmas gift: that I have found a way to have a luxury cruising holiday under the most relaxed conditions by using Holland as the starting-point and terminal.

MORE MISSIONARIES THAN EVER NEEDED IN ASIA, BUT IN NEW ROLE

(Grand Rapids, Michigan) — In an interview reported in East Asia Millions, Dr. Richard Halverson, presiden of World Vision, stated that Asian leaders recognize the need for more missionaries in Asia. However, the missionaries today must adjust to a new role. "Always the Western missionary has gone to Asia as a leader. Now he has to let the Asian lead; now he must serve under the supervision of the national church, serving in personal anonymity. This of course is very difficult for many Westerners to do."

The willingness of Asians to assume leadership was illustrated at the Asia-South Pacific Congress on Evangelism in Singapore where certain types of Western influence were said to cause an erosion of the biblical faith. Dr. M. A. Quayyum Daskawie of West Pakistan declared that the Western demythologizing of the Scriptures was most distressing.

There are nearly two billion Asians yet to be reached for Jesus Christ with the Gospel. Foreign missionaries, said Halverston, must stand by the national minorities and work with them in the name of the Lord Jesus Christ.

(RES News)

DE NOBELPRIJS

A. Nobel was een Zweeds industrieel die o.a. het dynamiet uitvond

Bij zijn overlijden in 1896 liet hij een vermogen na van ca. 32 miljoen Zweedse kronen. (ca. 9 miljoen dollar)

Uit dit vermogen zijn jaarlijks vijf prijzen beschikbaar voor totaal circa 200.000 dollar.

Jaarlijks worden deze 5 prijzen uitgereikt aan hen, die bijzonder verdienstelijk zijn geweest op het gebied van de natuurkunde, scheikunde, letterkunde en de vrede.

De prijzen kunnen verdeeld worden over 2 of meer personen. De prijsuitreiking geschiedt gewoonlijk door de Zweedse koning

Zwaar verzilverde

THEELEPELTJES

liggen klaar voor U als U ons een nieuwe abonnee aanbrengt voor Calvinist-Contact (en ons tegelijk het abonnementsgeld stuurt).

Deze lepeltjes zijn in Nederland gemaakt en dragen afbeeldingen van bloemen, klederdrachten of provinciewapens.

Wilt U daarom even opgeven of U een Bloemen- Klederdracht- of Wapenlepeltje wenst?

OF U KUNT EEN BOEK KIEZEN

Bijvoorbeeld (voor één abonnee): M. DE JONG en WIM ZAAL: BILDERDIJK; Dr. C. N. IMPETA: KERKELIJKE KAART VAN NEDERLAND; A. DOF: ARIE EN KATRIEN IN CANADA; J. OVERDUIN: HEL EN HEMEL IN DACHAU; M. E. VOILA: DE WELEERWAARDE HEER; MOEILIJKE KINDEREN (verschillende schrijvers); JOHN BUNYAN: DE CHRISTENREIS; OKKE JAGER: DE HUMOR IN DE BIJBEL; ANNE DE VRIES: DE ILLEGALE WERKER; PROF. BAVINCK: HET RAADSEL VAN ONS LEVEN; Ds. KORNET: DE PINKSTERBEWEGING EN DE BIJBEL; V. D. STEEN: SPIONNAGE IN DE TWEEDE WERELDOORLOG;

We kunnen U ook op de wachtlijst plaatsen (al deze boekjes zijn in bestelling) voor de volgende titels:

BAARDMAN: GROOT ALARM; OOMS: DAGGELDERS; MONS: PA BAKKER; PEELEN: 'T BEGON ONDER MELKENSTIJD; LAATMAN: SLOEBERKE SLOB.

The following titles of ENGLISH BONUS BOOKS are at this moment all in stock:

One subscription: WHEN THE BAMBOO SINGS, by H. G. BRENNEMAN; GOOD NEWS FOR MODERN MAN (New Testament in Modern English); N. STONE: 100 BASIC BIBLE QUOTATIONS ANSWERED; REV. T. C. VAN KOOTEN: LIVING IN A NEW COUNTRY; PROF. DR. J. KROMMINGA: IN THE MIRROR; C. SLUYS: A PREY TO SATAN; MARTYR OF THE CATACOMBS (Ancient Rome); PROF. A. M. REHWINKEL: THE FLOOD; F. F. BRUCE: THE NEW TESTAMENT DOCUMENTS, ARE THEY RELIABLE?; J. NORVAL GELDENHUYS: THE INTIMATE LIFE (for engaged and newly married Christians); C. S. LEWIS: THE WEIGHT OF GLORY; REV. J. K. VAN BAALEN: THE GIST OF THE CULTS; THEA B. VAN HALSEMA: GLORIOUS HERETIC (Guido de Brès).

WM. R. RANG: THE STOWAWAY (for boys); THE GUN, by JOHN VRIESINGA & THE FLASHLIGHT, by JEAN G. FISHER. (These are two booklets for children, but are given together as a premium for ONE subscription.)

While for bringing in TWO subscribers we have: STRAIGHT DOWN THE CROOKED LANE, by F. H. ARNOLD; WORLD AFLAME, by Dr. BILLY GRAHAM; LEAST OF ALL SAINTS, by GRACE IRWIN.

EXCELLENT OUTLINES for thorough BIBLE STUDY

prepared by REVS. DR. P. Y. DE JONG, F. GUILLAUME, DR. R. KOOISTRA, and DR. P. G. SCHROTENBOER.

BEHOLD YOUR KING

Series of Outlines about the Gospel of Mark.

CONTENTS: Behold Your King — The King of Kings Begins His Great Task — The King Presents His Credentials — The Servant-King Attains Unwanted Fame — The King Proclaims The Year Of Jubliee — The King Is Lord Of The Sabbath — The King Is Put Under Pressure — Variety Of Reactions To The Gospel Of The Kingdom — The Growth Of The Heavenly Kingdom — Destroying The Works Of Satan — The Lord Of Life And Death — Growing Opposition To The King — The King Of All The Earth — The Holiness Required By The King — The King Withdraws Himself — The King Instructs And Warns His Disciples — Who Is The King? — The King Revealed In Temporary Glory — The King Shows The Way To His Ambassadors — The King Instructs His Colaborers — Rules For Kingdom Citizenship — The King Is Servant Of All — The Authority Of The King — The King And The Opposition: A Question Of Authority — The Saviour-King Unveils The Future — The King Prepares For His Death — Jesus' Loyal Royalty — The King Is Rejected — The King Is Condemned — The King Is Dead — Long Live The King!

ISRAEL'S JUDGES AND RUTH

in the History of the Old Testament.

CONTENTS: All good things are come upon you — The earth is the Lord's — Israel's pattern of religious life — In wrath the Lord remembers mercy — The Lord is gone before his people — The song of salvation — The Lord comes in peace — The Lord tests his chosen servant — The victory is the Lord's — Israel abuses the Lord's victory — Israel's self made king — The Lord's soul was grieved for the misery of Israel — Desperado, Diplomat, Deliverer — Jephtah's rash vow of dedication — A Nazarite unto God — The Lord wages war against his enemies — A great deliverance by the hand of the servant of the Lord — Samson: the humbled and exalted judge — Stepping stones to spiritual bankruptcy — Israel's anarchy, cultural neglect and false religion — Moral bankruptcy in Israel — Terrible sins and sovereign grace.

ABOUT RUTH: The covenant God brings his own from afar — Man's extremity is God's opportunity — Nothing is impossible with God.

PRICE PER COPY $1.25

Order immediately so that your meetings can make a good start

Published by

GUARDIAN Publishing Company Ltd.

Box 312 — Station B — Hamilton, Ont.

SUBSCRIPTION FORM

To: CALVINIST-CONTACT
BOX 312, STATION "B",
HAMILTON, ONT.
CANADA

Please, send Calvinist-Contact to:

NAME ....

ADDRESS ....

ZONE ....

Solicited by ....

ADDRESS ....

....

I like to receive the book

1st choice ....

2nd choice ....

I like to receive a silver-plated Souvenir Teaspoon
☐ Flower, ☐ Dutch Costume, ☐ Province Crest.

Subscription for Canada and the USA $5.50 per year; for 2 years $10.00; for 3 years $15.00. For the USA the same as above, but in USA currency, to make up for the higher mailing cost. Yearly subscription for other countries $6.50, for 2 years $12.00. Payment by cheque 15¢ extra.